

in board

ΘΑΝΑΣΗΣ Ι. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ



ΑΘΗΝΑ

1906

ΘΑΝΑΣΗΣ Ι. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ



ΑΘΗΝΑ

1906

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΙΑΣ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΛΥΡΑ

Φτωχή μου λύρα, ό λαός
παρηγοριά σε δίνει
τίς πίκρες του αφήνει
μαζί σου τραγουδά
γελᾷ, λυπᾶται, χαίρεται
καί σύ τόν καμαρώνεις,
στούς ἄσκεπτους ξαμώνεις.
Μιά μόνο σε δηγᾷ.

Σε δίνει θάρος ἄφαντο
ή κόρδα σου τονίζει,
πολλοὺς τοὺς δαιμονίζει,
ἐσύ δὲν τοὺς κοιτᾷς
Τ' ἀφτί τους ρίχνουν στὴ φωνή
τὴ βλέψη τους στὴ μπένα,
μὰ σύ κοιτάζεις ἕνα
γιαφτόνα προσπαθῆς,

ΑΝΤΙΣ ΠΡΟΛΟΓΟ

Δὲ μπορῶ νὰ πῶ πῶς ὁ Θεός δὲ μ' ἀγαπᾷ. καὶ
μάλιστα μὲ τὸ παραπάνω. ἀφοῦ εἶχε τὴν καλοσύνη
καὶ μ' ἔβαλε μέσα σὲ κείνη τὴ θεόρατη κάμαρα.
Πλούσια ἀπὸ λογιῆς κοπῆς πράματα, καὶ πρὸ πάντων
ἀποβιδλία. Καὶ τί βιδλία! Ἀλάκερη βιβλιοθήκη. Ἐδῶ,
ἐκεῖ, σκορπισμένα λογιῶν τῶ λογιῶ περιοδικὰ πάνω
στὰ τραπέζια. Στὸ βάθος, μιὰ γωνιὰ μαρμαρένια.
Ἀπάνω κάτι περιέργα καντηλέρια. ρολοῖ . . . ἀληθινὰ
ἀρχοντιά. Ἐκεῖνο ποὺ σε κάνει περισσότερο νὰ θαμά-
σεις καὶ νὰ σεβαστεῖς, ἕνα σῶμα μὲ μεγέλο κεφάλι,
γδυμνοκούτελο, ψαρό, φαίνεται πῶς κουβαλᾷ μέσα του
χρόνια καὶ χρόνια τὴ φιλοσοφία. Τὸ βλέπεις κατακου-
ρασμένο ν' ἀκουμπᾷ πάνω στ' ἀριστερὸ τὸ χέρι, καὶ
τὸ δεξι ἀκατάπαῃτα τρέχει, τρέχει ἀπάνω στὸ χαρτί,
καὶ πότε πάλε στέκεται, σὰ στρατιώτης ποὺ περιμένει
διαταγή. Ἀφοῦ ἀκούσει τὸ πρόσταγμά του, τὸ βλέπεις
τρεχάτο, ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη στὸ χαρτί ν' ἀφήνει μάρρα
γράματα καὶ χρυσὲς ἐλπίδες γιὰ μᾶς. Ὡρες στεκού-
μουν καὶ τὸ καμάρωνα, κι' ἀπὸ τ' ἄλλο, μακάριζα
τὴν τύχη μου, ποὺ δὲν ἔμαθα γράματα, κ' ἔχω τὸ
κεφάλι μου ἡσυχό καὶ ἀναπαμένο. Ἐλεγα. Τάχα τί
κατάλαβε ἀφτὸς ὁ ἄνθρωπος στὸν ψέφτικο τὸν κόσμο,
νὰ βροῖκεται κάθε μέρα βουτηγμένος μέσα στὴ σκεφτικὴ
ζωή; Πάλε ἔλεγα . . . Γιὰ νὰ σκοτώνει ἀφτὸς ὁ ἄν-
θρωπος τόσο τὸ νοῦ του, θὰ πεῖ πῶς ἔχουνε κάπια

γλύκα τὰ γράματα. Δὲν τὸ 'χει ἔργο γιὰ νὰ περιμένει ἀπ' τῇ συγγραφῇ νὰ ζήσει, κ' ἡ ιδέα μου δὲ μ' ἀπάτησε. Ἀρχίνισα καὶ γὼ νὰ διαβάζω κάτι βιβλιαράκια, γιὰ νὰ διῶ τί γλύκα ἔχει τὸ διάβασμα. Μὲ τὰ λίγα ποῦ διάβασα, ἄλλα καταλάβαινα κι' ἄλλα δὲν καταλάβαινα, μόνον τοῦτο μ' ἐφαριστούσανε. Μιὰ μέρα, ψάχνοντας μέσα σὲ κείνη τὴ βιβλιοθήκη, βρῆκα κάτι ποιητικὰ βιβλία. Εἶτανε γραμμένα στὴ γλῶσσα μας. Μακάρισα ἐκεινοὺς πού τὰ γράψανε στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ. Τὰ διαβάζεις, τὰ νιώθεις, σὲ ἐφαριστοῦνε. Ἄς μὴν τὰ πολυλογῶ. Μιὰ ἀπ' ἀφ' τῆς τίς μέρες βλέπεις ἐκείνη τὴν κεφαλὴν, βυθισμένη σὲ μιὰ ἡμερίδα. Πηγαινοέρχονται τὰ μάτια. Κάπια ὀργὴ μαρτυροῦν, κάπια σταναχώρια. Βλέπω τὴ βλέψη νὰ περνᾷ πάνου ἀπ' τὰ γυαλιά. Σά νὰ 'πε κάτι στὸ Θεό. Σύγχρονα, βγαίνει ἓνα ματωμένο ἄχ! ἀπ' τὰ φυλοκάρδια του. Ἐθνοκτόνοι!! Ἀκούω τὴ βιβλιοθήκη νὰ τρίζει σὰ νὰ θελε νὰ πετάξει ὅλα ἐκεῖνα τ' ἄχρηστα βιβλία. Τρομαγμένος παίρνω τὰ βήματά μου πίσου πίσου, κατεβαίνω τὴ σκάλα δίχως νὰ μὲ νιώσει κανεὶς. Σκεφτοῦμουνα τί νὰ 'ταν ἀφ' τὸ τὸ ἄχ, ποῦ βγῆκε μὲ τόσον καημὸ μέσ' ἀπὸ τὰ φυλοκάρδια του. Λέγω. Δόξα σοι ὁ Θεός. Ἡ γυναῖκα του κάτου, τὰ παιδιά του . . . θεόγερα. Καὶ ἔπειτα ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ 'δειχνε τὸ δυσάρεστο μὲς στὴν οἰκογένεια του. Θὰ ἔλεγε. Ἔτσι τὸ 'θελε ὁ Θεός, ἔτσι γένηκε. Ὅχι! ἀφ' τὸ τὸ ἄχ εἶτανε γιὰ ὅλο τὸ ἔθνος καὶ γιὰ τὸ δὲ μπορούσες νὰ πεῖς πῶς ἔτσι τὸ 'θέλε ὁ Θεός.

Ἀφ' τὴν ἡ σκέψι μέρες καὶ μέρες μ' ἔτρωε, γιὰ νὰ μάθω τὴν αἰτία. Κατὰ τύχην, μιὰ μέρα μοῦ πέφτει στὰ

χέρια κείνη ἡ ἡμερίδα. Ρίχνω ματιὰς ἐδῶ, ἐκεῖ . . . γιὰ νὰ δρῶ ἐκεῖνο τὸ ἄχ! Διαβάζω κάμποσο. Παρατηρῶ τ' ὄνομα τῆς Κυρίας Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου. Ἐρχεται ἓνας, μοῦ διακόβει τὸ διάβασμα. Παρατῶ τὴ ἡμερίδα, τὴ χάνω. Τέλος, δὲ μπόρεσα νὰ καταλάβω τίποτις. Ἡ ἔνια, ὅλο μὲ τρώει. Μὰ ποῦ καὶ πῶς νὰ μάθω κείνο ποῦ θέλω: Ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο τὸ γελαστό, ποῦ μπορούσε νὰ μὲ βγάλει ἀπ' τὴν ἀπορία, τὸ βλέπω βυθισμένο σ' ἀδιάκοπὴ σκέψη. Μὲ μεγάλη σύγχυση πηγαινοέρχεται μὲς στὴν κάμαρα. Ρωτῶ τὰ χαριτωμένα του τὰ παιδάκια. «Τί ἔχει ὁ πατέρας;» Μήπως ξέρανε καὶ κείνα τὰ καημένα γιὰ νὰ μοῦ ποῦνε; Ἐγώ, φυσικὰ ἐνεργητικός. ἀπ' ἐδῶ εἶχα, ἀπ' ἐκεῖ εἶχα, ρίχνω στ' ἄδια νὰ πιάσω γιομάτα. Μὲ ψυχολόγησε ὅμως ἐκείνη ἡ ἐθγενικὰ μορφή πῶς κάτι ζητῶ καὶ μοῦ λέει. «Ἐλα δὲ καὶ κατάλαβα πῶς θέλεις νὰ μάθεις γιὰ τὸ 'μαι ἀνήσυχος. Νὰ στὸ ξηγήσω.» Ἀνοίγει ἓνα βιβλίο καὶ μοῦ κάνει. «Ἀφ' τὰ ποῦ σὲ διαβάζω τὰ καταλαβαίνεις;» «Ἀφ' οὗ εἶναι γραμμένα στὴ γλῶσσα μου, πῶς νὰ μὴν τὰ νιώσω καὶ πῶς νὰ μὴν τὰ αἰστανθῶ;» Μοῦ λέει. «Γιὰ τὸ πρόκειται.»

Καὶ μοῦ χαρίζει τὸ βιβλίο, νὰ τὸ διαβάσω. Τ' ἀνοίγω, ἀρχινῶ τὸ διάβασμα. Καὶ ποῦ νὰ χορτάσω; Τότες αἰστάνθηκα κάπια φέξη μὲς στὸ μυαλό μου. Ἐφ' τὺς ἔνωσα πῶς ἀφ' τοῖς οἱ ἀνθρώποι ἔχουνε μεγάλο δίκιο ποῦ φωνάζουν. Γιατὶ ἀγαποῦνε τὸ λαὸ καλότερα πὸ τὰ παιδιά τους. Θέλουνε νὰ τὸν ξυπνήσουν, νὰ νιώσει πῶς ζεῖ κι' ὅχι νὰ βρίσκεται μὲς τὴ δυναμοσκοτώστρα ψεφτιά. Δὲ θέλουνε νὰ βγαίνει ἀπ' τὸ σκολιὸ καὶ νὰ μὴ νιώθει νὰ γράφει τ' ὄνομά του. Ἀξαφνὰ λ. χ. θέλει

νά γράψει σὲ μεγάλο ὑποκείμενο. Τρέχει στὸ δάσκαλο γιὰ νὰ τοῦ γράψει κεῖνο ποὺ θέλει. Φοβᾶται μὴν τυχὸ καὶ τὸν περιγελάσεις ἐπειδὴς εἶναι ἀγράματος. Τότες γίνεται ἀφτὸ δά. Ἐκεῖνα ποὺ θέλει νὰ ἐκφραστεῖ, ντηριέται νὰ τὰ πεῖ στὸ δάσκαλο, γιὰτὶ δὲ θέλει νὰ τὰ μάθει καὶ καῖνος. Μιάζει σὰν καὶ κεῖνο τὸ γράμμα τῆς ἀγράματης γυναίκας, ποὺ στέλνει στὸν ἄντρα της στὰ ξένα, καὶ ντρέπεται νὰ ἐκφράσει τὰ πάθη της καὶ τοὺς πόθους της. Ἀφ’οὗ τελιώσει τὸ γράμμα, στέκεται κι’ ἀκούει τὸ γραφῖα ποὺ τῆς τὸ διαβάζει καὶ τὴ ρωτᾷ ἂν τῆς ἀρέσει. Ἐκείνη ἢ κακομοίρα τοῦ ἀπαντᾷ «ναὶ μὰ» Ἐκεῖνο τὸ μὰ . . . μόνο ἐκείνη ξέρει τί κρύβει μέσα. Τὰ ἴδια καὶ τὸ δασκαλογραμμένο τὸ γράμμα πάει γιομάτο Ἑλληνικοῦρες, καὶ στὸ βάθος τίποτις. Γιατὶ ἀφτό; Γιατὶ σκέφτεσαι ποὺ θὰ σὲ περιγελάσουν. Καὶ δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ βγαίνεις ἀπ’ τὸ σκολιὸ ἀγράματος; Ἴδου λοιπὸν ἀφτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ σοῦ λένε «γράφε κεῖνα ποὺ μιλεῖς» τί καλὸ ποὺ μᾶς κάνουν. Κι’ ἀφτό, εἶναι μιὰ καλοσύνη μόνο, χῶρια ἀπ’ τίς ἄλλες ποὺ ἔναι ἀμέτρητες. Ἄν τὸ καλοσκεφτεῖτε ἀφτό θὰ διεῖτε πῶς εἶναι ὁσώττοτατο. Τὸ λοιπὸν, δὲ λὲς χίλιες φορές. «Νὰ ζήσουν ἀφτοὶ οἱ ἀνθρώποι, ποὺ μᾶς δίνουνε θάρος νὰ γράψουμε ὅπως μιλοῦμε γιὰ νὰ μὴ μαθαίνει κι’ ἄλλος τὰ μυστικά μας;» Μιλήστε μου ἂν ἔχω δίκιο ἢ ἄδικο. Ὅλα ἀφτὰ τὰ μαλώματα ποὺ γίνονται, θέλουν καὶ καλὰ οἱ γραμματιζόμενοι νάχουνε τὸ λαὸ σὰ βῶδι στὸ παχνὶ δεμένο. Νά, οἱ τέτιοι γραμματιζόμενοι εἶναι οἱ ἀληθινοὶ ἐθνοκτόνοι. Πολλοὺς θέλησα νὰ τοὺς φωτίσω, μὰ κεῖνοι σὰν τοὺς παπαγάλους μάθανε μόνο νὰ λένε «Μαλιαροὶ δὲν

εἶναι; εἶναι ἐθνοκτόνοι, ἀμαθεῖς, στρεβλωταὶ τῆς γλώσσης τῶν θεῶν κτλ.

Ὁ καιρὸς πιά θὰ μᾶς δείξει πιοὶ ἔχουν ἀπάνω τους ἀφτὰ τὰ γνωρίσματα. Εἶναι νὰ τοὺς λυπᾶται κανεὶς ἀφτούς τοὺς δασκάλους. Εἶναι ἀδύνατοι στὸ πνέμα οἱ φτωχοί. Δὲ λέω πῶς εἶναι ὅλοι. Μπά. Ἐχουμε καὶ καλοὺς. Δὲ φταῖουν οἱ κακομοίρηδες. Φταίει τὸ σκολιό. Ὅταν μποῦνε μέσα εἶναι ὅλο σκέψη καὶ ζωὴ κι’ ὅτα βγοῦνε οὔριοι καὶ κατσοψιάρηδες. Μιάζουνε τὸ θερίστη ποὺ πρὶν πάει στὸ θέρος τότε ρωτᾷς «ποῦ πᾶς;» καὶ μὲ μιὰ λαχτάρα σοῦ λέει «στὸ θέρο». Ὅτα γυρνᾷ τὸν ξαναρωτᾷς. «ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι» μὲ σδυσμένη φωνὴ σοῦ λέει «ἀπὸ κεῖνο τὸ ἔρμι» Ἐκεῖνος τοῦλάχιστο, ἂν καὶ κουράστηκε, γιόμισε καὶ τὴν τζέπη του δεκάρες, μὰ ἐσύ γυρνᾷς ἀπ’ τὸ σκολιὸ μὲ κεφάλι ὀφκαιο. Γιὰ νὰ θελήσουμε συνάμα νὰ γράψουμε ὅσα μᾶς σκαρώνει τὸ ΣΗΜΕΡΝΟ ΤΟ ΣΚΟΛΙΟ, γιὰτὶ δὲ ξέρουμε κατόπι τί δρόμο θὰ πάρουμε, θὰ γίνει ἓνας τόμος, ποὺ δὲ θὰ μπορέσει νὰ τόνε σηκώσει ἓνα βουδαλάμαξο.

Σὲ λίγες μέρες διαβάζω στὴ φημερίδα καὶ βλέπω νὰ παναστατοῦν οἱ φοιτητάδες. Τί νὰ διαβάσω εἶναι καλὰ; Πῶς τάχα ἀφτοὶ ποὺ γράφουν στὴ γλώσσα τὴν ἐθνικὴ εἶναι πλερωμένοι προδότες τοῦ ἔθνους. Τὸ πιστεῖσα καὶ γὼ ὁ καλὸς σου. Σοῦ δίνω μιὰ στὴ γῆς ἐκεῖνο τὸ βιβλίο ποὺ μοῦ δώσανε καὶ λέω. «Προδότης τοῦ ἔθνους μου δὲ γένουμαι γώ». Πάλε σκέφτομαι καὶ λέω «μὰ δὲν εἶμαι καὶ κορμὶ γιὰ νὰ γελαστῶ μὰ οὔτε κι’ ἀφτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ δίδαξε τὴν ἀλήθεια Ἀφτὸς νὰ καταδεχτεῖ γιὰ χρήματα νὰ πουλάει τὸ

ἔθνος; ! . . . Ἄφ' τὸ δὲν εἶναι παρὰ ψεῖδι καὶ δυκο-
φαντία κασιδιάρικη. . . . "Ἄμα τὰ φέρουνε σπόρκα
στὴν ἐπιστημονικὴ συζήτηση οἱ καθαριστάδες ἀρχι-
νοῦνε μὲ τέτια γιὰ νὰ γελοῦνε τὸ λαό.» "Ὅλη ἐκείνη
τῇ νύχτα ὕπνος δὲ μὲ κολουῖσε. Τὴν ἄλλην μέρα παίρνω
πάλε φημερίδα καὶ διαβάζω, πὼς ἓνας Ἱεράρχης ἔδγαλε
ἀφορεσμό. Ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ μὲ χτυπούσανε, ἄχ, δὲ
θάλεγα. Μωρὲ Ἱεράρχης! Μὰ ποῦ ζοῦμε σᾶς παρακαλῶ;
Στὴν Ὁτεντοτία; σὲ πιά ἐποχή; Στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα;
Ντροπῆς!

Θανάδης Ι. Κατραπάνης.



ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Ἡ φύση θάλει,
ἥλιος προβάλει
στὴ στολισιά.
Φυσᾷ τ' ἀγέρι,
κυλᾷ π' τὴ φτέρη
ὅλη ἡ δροσιά.

Λαλοῦν τ' ἀηδόνια
μὲ τὰ τρυγόνια
μὲς στὰ κλαδιά.
Τραβᾷ ἕνας γροῖπος
σκορπάει ὁ θρούμπος
τὴν ἐδωδιά.

Παίζουν τ' ἀρνάκια
κυλοῦν τὰ ρυάκια
στὸν ποταμό.
Χτυποῦν κουδούνια
μὲς στ' ἀκροδούνια,
στ' ἀγελαριό.

Βλέπεις μουσκάρια
πὰ στὰ μαστάρια
γονατιστά·
στὴ βυζασιά τους
σιοῦν τὴν οὐρά τους
ἀνεμιστά.

Παντοῦ χορτάρι
μὲ τὸ θυμάρι
μοσκοδολᾷ
Πὸ δῶ λουλούδια
πὸ κεῖ τραγούδια.
Ἄχ! τί χαρά!

Σ' ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ

Ἄστρο, γιατί τρεμοδύνεις; γιατί
λάμπεις χλωμό;
Ἐκεῖ στὸν αἰθέρα σὲ βλέπω . . . γιατί
ξέρεις; . . . πονῶ.
Ἀδερρινέ μου, μὴ συλογέσαι
Νύχτες θορνῶ.
Δὲν περνάει ὥρα . . . ὦ! . . . δὲν ξεχνιέσαι . . .
Ρίξου . . . πονῶ.
Ἀπὸ τ' ἀψήλου στὴν ἀγκαλιά μου
Μιὰ νὰ σὲ δῶ,
Ὁ πόνος πάθει . . . διὲς τὴ ματιά μου
. . . ὑγρὴ 'ναι . . . δῶ.

Ο ΣΦΟΥΓΓΑΡΑΣ

Βρισκούμουνα στὸ ἔργο μου
στῆς θάλασας τὸ βύθος
μοῦ φαίνεται σὰν κῆτος
νὰ ζῶ μὲς στὸ νερό.
Κάθε ποδαροσήκωμα
ἀνάλαφρα μὲ παίρνει
'πὸ δῶ, 'πὸ κεῖ μὲ φέρνει
σὰ νὰ 'μαι ἓνα φτερό.

Δίνω βάρος στὸ σῶμα μου
θέλω νὰ σταματήσει
νὰ δῶ κ' ἐκεῖ τὴ χτίση
τὴ μαδροσκοτεινή,
ποὺ ζῶα χίλια μύρια
πλέχουνε καὶ βοσκοῦνε
κι' ἄλλα ἀλαφροπατοῦνε
χωρὶς καμιά φωνή.

Ἐκεῖ ποὺ φτεροβάδιζα
δύνει τὸ φῶς ἡ μέρα,
περνᾷ μαδράδι πέρα·
τὸ σῶμα κοντυλᾷ
Ἀγάλι ἀγάλια τὸ νερὸ
ἀπάνω μ' ἀποδιώχνει
πὸ δῶ, πὸ κεῖ μὲ σπρώχνει
καὶ μὲ κατακυλᾷ.

Μὲ πέταξε σὰ φρόκαλο
στὸ κῦμα τ' ἀφρισμένο
μὲ σπρώχνει μανισμένο,
μοῦ λείπουν τὰ βαριά.
Βλέπω στὸ μάδρο πέλαγο
βαπόρι ἀρματωμένο,
Ἐσὺ 'δουν ὠργισμένο
ἢ φοβερὴ σκιά.

Ζούλειψες ποὺ βρισκούμενα
στῆς θάλασας τὸν πάτο.
Τὴν κάνεις ἄνω κάτω,
χάνω τὴ σφουγγαριά.
Π' ἀφτὸ δὰ περιμένω
λεφτὰ γιὰ νὰ κερδίσω
τὸ σπῖτι μου νὰ ζήσω
καὶ τ' ἄμοιρα παιδιά.



ΓΛΥΚΟΣ ὙΠΝΟΣ



Ἄργα ξυπνῶ. Μοῦ φαίνεται
ποὺ 'ναι πρωτὶ ἀκόμα
γυρνῶ πὸ κεῖ, γυρνῶ πὸ δῶ,
μνήσκω νεκρὸς στὸ στρῶμα.

Γλυκὸς ὁ ὕπνος τὴν ἀδγὴ·
καὶ δὲν τὸ ἀρνιοῦνται μερικοί.
Κάλιο νὰ μείνουν νηστικοί
τὸν ὕπνο νὰ χορτάσουν,
ὀλόχαροι γιὰ νὰ σᾶς ποῦν :
« ἄχ! οἱ ψυχὲς ν' ἀγιάσουν. »

« ἀφίστε μας γλυκὰ γλυκὰ καὶ μεῖς γιὰ νὰ χαροῦμε »
« ἀφτὸν τὸν ὕπνο τὸ γλυκὸ στὸν κόσμο μιὰ ποῦ ζοῦμε ».



ΧΑΛΑΖΙ



Ὁ οὐρανὸς θολώνει,
σύνεφα φουσκώνει·
τὰ σπρώχνει βιαστικά.
Θαρεῖς πὼς ὅλη ἡ φύση
φουσκώνοντας θὰ χύσει
τὴν κοσμοχαλασιά.

Γουρλιάζουνε τὰ γρίμια,
μελάζουνε τὰ ποίμνια.
Τὸ πᾶν ἀγκομαχᾷ.
Τὰ χόρτα μὲς στοὺς κάμπους
τῆς ἀστραπῆς τὸ λάμπος,
νά . . . τὰ κλώθογυρνᾷ.

Ἀστράφτει καὶ βροντάει
τὸν κόσμον λὲς χαλάει.
Στὰ δένδρα . . . ἐρημιὰ!

Καὶ τὰ πουλιὰ πετοῦνε,
πάνε νὰ κρυβηθοῦνε
ἀπ' τὴ θεομανιά.

Τὰ ψάρια ξεπετοῦνε.
Τῆς φύσης μαρτυροῦνε
τὴν ἀλαξοκαιριά.
Σκεῖ ἡ ἀστραπὴ τὰ αἰθέρια
σὰν πύρινα μαχαίρια
καὶ πέφτει στὰ βουνά.

Ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει
χαλάζι νὰ ραντίζει
ἀνάριο καὶ χόντρο.
Ὅσο πηγαίνει μαδρίζει,
τὰ δέντρα ξεκλωνίζει,
πλημύρα τὸ νερό.

τὰ πράσινα χορτάρια,
τὰ φύλα, τὰ κλωνάρια,
ὅλα τὰ τσουμαδῇ.
Ἀστράφτει καὶ βροντᾷ
τὸν κόσμον λὲς χαλάει.
Στὰ δένδρα . . . ἐρημιά.

Φυσῇ νοτιὰ φοδέρα,
σπρώχνει τὰ μάδρα πέρα
σύνεφα. . . Θεριά !
Ὁ ὀρίζοντας ἀρχίζει
γοργὰ νὰ γαλανίζει.
Στὸ βάθος δοξαριά.

Ἵπὸ δῶ πουλιὰ πετοῦνε,
πὸ κεῖ τ' ἀρνιά πηδοῦνε.
Κανένα δὲ βοσκᾷ.
Πλέχουν τὰ φυλαράκια
στοὺς κάμπους καὶ στ' ἀβλάκια,
σκορποῦν στὴ ρεματιά.

Τρέχει τοῦ ἡλιοῦ ἡ ἀχτίδα.
Θαρεῖς καὶ τώρα ποὺ εἶδα
τὸ πένθος στὴ στεριά.
Ἐντύθηκαν οἱ κάμποι,
τὰ δέντρα καὶ οἱ θάμνοι
σὼσθ' ἡ χυνοπωριά.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΚΕΨΗ¹

Ἀπ' τὴ σκέψη μου, χαδέφτρα
σὰν περνᾷς,
Θεοζούνταν σὲ βλέπω
νὰ γυρνᾷς.

Μὲ τὸ γέλιο στὰ χειλάκια
δὲ μιλᾷς,
μόνο μὲ γλυκοχαδέβεις
καὶ γελᾷς,

1. Τραγουδιέται στὸ σκοπὸ τοῦ « τσαρὲ μπουλουνμάζ
μπιλίριμ γιαρεμέ. »

Κι' ὅταν ξέμακρα πηγαίνεις
δὲν ἀργῶ
νὰ σὲ φέρω στὴ ματιά μου
γληγορῶ.

Νὰ μοῦ ψάλεις τὴν ψυχὴ μου
νὰ χαρῶ,
σὰ νὰ μ' ἔχεις μὲς στὴν κούνια
σὰ μωρό.

Γαλνίζει τὸ κορμί μου
τί χαρά!
σὰν τὰ διάφανα τοῦ πόντου
τὰ νερά.

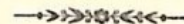
Μὲ βυθίζεις μὲς στὸν ὕπνο;
δὲν ξεχνῶ·
Ναί . . . σὲ βλέπω στ' ὄνειρό μου
σὰν ἀχνό.

Ποῦ μὲ βάζεις στὴ θερμὴ σου
ἀγκαλιά,
σὰν ἀφτέρωτο πουλάκι
σὲ φωλιά.

Κι' ἀπ' τὸ στόμα σου ὅλο παίρνω
τὰ φιλιά,
καὶ χαδέβω τα σγουρά σου
τὰ μαλιά.

Μὲς τὰ λόμεψκά σου στηθία
σὰ γυρνῶ,
ὦχ! . . . ἀκούω τῆς καρδιάς σου
τὸν παλμό.

Ξαφνικὰ μέσα στὸν ὕπνο
σὰν ξυπνῶ,
ὅλα ψέψτικα τὰ βλέπω
καὶ . . . θρηνῶ



Ο ΤΟΠΙΟΣ ΜΟΥ



Τσαντώ μου ἐσύ, ὁμορφὸ χωριό, στὸ λόφο σκορπισμένο
ἔχεις κάμπο ἀπέραντο
καὶ τὸ βουνὸ σπαρμένο.

Μὲς σὲ λειβάδια ἀθόσπαρτα μοσκοβολᾷ θυμάρι,
μακριὰ σου θάλασα γλαφκὴ.
Εἶσαι τῆς φύσης χάρον.

Τῆς Αἰγυπτos μοῦ φαίνεται πὼς εἶσαι τὸ ζεδγάρι.
Δῶ πρασινίζει κούρδουλο,
καὶ κεῖ φυτρώνει στάρι.

Γύρου οἱ ἀγέλες βόσκουνε, τὰ πρόβατα κοπάδια.
Στὸ νιάμα βλέπεις μαντριά,
στ' ἀλέτριστα . . . χειμάδια.



Τὰ στάχια ἐκεῖ ξεραίνονται. Ὁ θεριστὴς θερίζει.
Στοὺς κάμπους βλέπεις θημωνιές,
δουκάνη λογουρίζει.

Λυχνίζουνε κι' ἀδιάκοπα τὸ στάρι δερμονίζουν,
κοιλὰ σακιὰ γιομίζουνε,
τ' ἀμπάρια ἐκεῖ μουγκρίζουν.

Οἱ μυλωνάδες τραγουδοῦν ἡ πέτρα σὰ γυρίζει,
οἱ φοῦρνοι ἀνάδουν, καίγουνται.
Ἐκεῖ . . . ψωμὶ μυρίζει.

Χαδέβει ὁ ἥλιος τὸ κούρδουλο, τὸ φρούτο του γιαλίζει,
'κεῖ πάλε ὁ μοῦστος στὸ βουτσί
στὴ βράση χοχλακίζει.

Ὅλα ἐκεῖ στὸν τόπο μου πηγαίνουνε μιὰ χάρη.
ἅμα φανεῖ ὁ χυνόπωρος
θὰ σπείρουνε σιτάρι.

Τότες οἱ γέροι θὰ σκεφτοῦν τίς νιές, τὰ παλικάρια.
Φωλιές καινούργιες νὰ χτιστοῦν
νὰ βγοῦνε νὰ βλαστάρια.

Η ΠΑΧΟΥΛΗ

Στὸ σκοπὸ τοῦ «Μιὰ βροσκοπούλα ἀγάπησα»

Μὲς στὸ χορὸ τὴ γνώρισα κείνη τὴν παχουλή,
τῆς λέω μὲ κρυφομίλημα·
«μικρὴ μου. δὸς μου φίλημα».
Καὶ κείνη δὲ μοῦ μιλεῖ.

Μονάχα μ' ἀγριοκοίταξε καὶ μ' ἄφισε στὴ μέση·
μοῦ λέει «—καὶ πῶς; δὲν ντρέπεσαι;
« Τέτια καρδιά δὲ μ' ἔπεσε,»
« στὴ μιὰ γιὰ νὰ μ' ἀρέσει »

Ὅρες τὴν κάκια τὴν κρατάει, μὰ τὴ ματιά της ρίχνει
κρυφὰ κρυφὰ γιὰ νὰ μὲ διεῖ.
Μὲ χάρη βλέπω μὲ μιλεῖ,
τὰ χέρια της μοῦ δείχνει.

Τότες τὴ σφιχταγκάλιασα μὲς στοῦ χοροῦ τὴ ζάλη
τῆς λέω· «μικρὴ, νὰ σὲ χαρῶ
ν' ἀφίσουμε πιά τὸ χορὸ
γιὰ νὰ χορέψουν κι' ἄλλοι.

Ἐκείνη πικρογέλασε καὶ στὰ κρυφὰ μοῦ λέει·
«τόση εἶτανε ἡ ἀγάπη σου ;
ἐδύσανε τὰ πάθη σου ;»
κι' ἀρχίνησε νὰ κλαίει.

Ο ΒΟΣΠΟΡΟΣ

Ἐσὺ ὄσαι ὁ καταπράσινος θαλασσοχαδεμένος.

Ἄπ' τὰ νερά σου τὰ βαθιά
περνοῦν καράδια, θωρηχτά·
δὲ μνήσκεις ξεχασμένος.

Βλέπω τίς διὸ τίς θάλασσε γλυκὰ νὰ σὲ φιλοῦνε·
τῇ δύσῃ, τὴν ἀνατολῇ
πὸ δῶ σκορποῦν, ἐκεῖ φιλεῖ,
καὶ σὲ κρυφομιλοῦνε.

Πάνω στὰ σκαλωτὰ βουνὰ τὰ πυκνοφυτεμένα
θία μιὰ χάρη κατοικᾷ
μὲς στὰ παλάτια τὰ λεφκὰ
τὰ μαρμαροχτισμένα.

Ἐκεῖ μέσα στὰ δάση σου λουλούδια πλημυροῦνε,
οἱ μυρωδιὲς ἐδῶ καὶ κεῖ
σοῦ δίνου χάρη Θεϊκὴ
τοὺς λογισμοὺς σκορποῦνε.

Ο ΜΑΓΓΑΝΟΣ

Ἐσὺ ὄσαι τὸ καμάρωμα, τῆς νέας τὸ καρτέρι,
ποῦ τρεμοσδύνεις τὴν ψυχὴν σὲ κάθε βελονιά της·
ἀνάλαφρα βλέπεις κεντῇ τὸ παχουλὸ της χέρι.
Ἐσὺ ὄσαι ποῦ τίς ἔνιες της σκορπᾷς ἀπ' τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε τόσες βελονιὲς μπουμπούκι νὰ ξομπλιάζει,
στὸ μαντιλάκι ποῦ ζητᾷ νὰ δώσει στὸν καλὸ της
ἔχει λαχτάρα νὰ τὸν διεῖ κι' ἀπόκρυφα στενάξει,
ἃ θὰ τὸν κάνει σύντροφο μιὰ μέρα στὸ πλεδρό της.

Ἐσὺ ὄσαι ποῦ τίς νιὲς κεντᾷς πρὸς τὸ ἔργο τους μὲ
[πάθος
καὶ προσπαθοῦνε ἢ κάθε μιὰ τὴν ἄλλην νὰ περάσει
κεντίστρα νὰ ᾿ναι ξακουστὴ στῆς βελονιάς τὸ βάθος.
Τὴ φέρνεις τὸν καρδιοσώμῳ, τὴν κάνεις νὰ χτικιάσει.

ΘΑΜΑΣΜΟΣ

Τί χάρη πῶχουν τὰ μαλιά
στῆς νέας τὸ κεφάλι,
δὴν τὰ πετᾷ καμαρωτά.
Ἄχ! ἡ καρδιά σου πάλαι
ἀπλώνοντας τὸ χέρι σου,
μὴν τύχει σὲ προσδάλει.

Δὲν τὰ ᾿χω μετὰ σένανε,
ἀγάπη μου ξανθούλα,
μὲ τὰ μαλιά σου τὰ ὅσα
καὶ θέλω μιὰ τριχούλα.

Μιὰ τρίχα ἀπ' τὰ μαλάκια σου
σὰ μοῦ ᾿δινες πουλί μου
θὲ νὰ ᾿δεναι τὴν τύχη σου
στὴν τύχη τῇ δική μου.

Θε νὰ σὲ λάτρεβα πιστά
μέσα πὸ τὴν ψυχὴ μου
σὰ μοῦ 'κανεσ τὸ θέλημα
καὶ μ' ἔδινες μικρὴ μου

Μιὰ τρίχα ἀπ' τὰ μαλάκια σου
νὰ δέσω τὴ ζωὴ μου.
Μὴ μὲ παιδέβεις. Δὸς μου τὴν
ἀγάπην λατρεφτὴ μου

* * *

Μήπως δὲν εἶναι τρέλα ἀφτὴ
τὴν τρίχα νὰ λατρέβεις;
Μὰ γιὰ φαντάσου μιὰ στιγμὴ,
σὰ στὸ φαῖ τὴν ἔδρεις.

'Ορίστε τότες φίλησ' τὴν,
καὶ μὴν ἀνδιάβεις,
τὴ λατρεφτὴ τὴν τρίχα σου
ποῦ πρὶν εἶχες θαμάξει.

Η ΔΙΑΙΤΑ

- Γιατρέ μου . . . εἶμαι ἄρρωστος.
- Σὲ βλέπω . . . δὲν τ' ἀρνιῶμαι.
Στάσου νὰ πιάσω τὸ σφιγμὸ
τὴ ζέστη σου νὰ διοῦμε.

'Α! ἡ ζέστη σου εἶναι φοιχτή.
Κι' ἄλλο ρακὶ νὰ πίνεις.
Μεζέδες, ὅπου βρῖσκονται
διόλου μὴν ἀφίνεις.

"Ὅσο νὰ πέσει ἡ ζέστη σου
τὸ σῶμα καθισμένο.
Πάντα μπροστὰ σου τὸ ρακί.
Πόσο γιατρέ, θὰ παίρνω;

- Σ' ἀπαγορέβω ἀψιτηρά
ἃ θέλεις γιὰ νὰ ζήσεις
ρακὶ νὰ πίνεις μιὰν ὁκὰ
πρὶ στὸ φαῖ καθίδεις.

Θὰ πάρεις γιὰ τὴν ὄρεξιν
τσίρους, ἐλιές, ρεπάνι,
μύδια ζεστὰ μὲ σκορδαλιά,
τζιγέρι στὸ τηγάνι.

Παγούρια, ἀντζούγες, ἀστακοί,
μπαρμπούνια μαρινάτα,
καρίδες ἀπ' τὸ Βόσπορο
καὶ ἀγκουροσαλάτα.

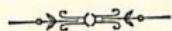
'Απάνω στὸ φαγάκι σου
θὰ πίνεις διὸ γαλόνια
κρασί. Νὰ 'ναι τῆς Τένεδος
κι ὄχι ξυνὰ λεμόνια.

Καὶ . . . ὕστερις ἀπ' ὅλα ἀφ'τὰ
στὸν ὕπνο θὰ τὸ στρώσεις.
Μέσα στὸν ὕπνο τὸ βαθὺ
ὀλίγο θὰ ιδρώσεις.

Ἀνοίγοντας τὰ μάτια σου
πάντα ρακὶ κοντὰ σου.
Λίγο βρέχεις τὰ χεῖλν σου
καὶ τ' ἄλλο στὴν κοιλιὰ σου

Ἀφ'τὰ θὰν εἶναι, φίλε μου,
τὰ μόνα γιατρικά σου
— Σ' ἐφ'καριστῶ, γιατράκο μου,
νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ σου.

Ὡχ θέ μου! Τέτιος δὰ γιατρός
ποτές νὰ μὴν πεθάνει,
ποῦ μόνο μὲ τὴ δίαιτα
τὸν ἄρωστο τὸν γιάνει.



ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΗΝ ΚΙΘΑΡΑ

Μὲς στὰ λουλούδια
παρθένα τρέχεις
καὶ δὲν προσέχεις
σ' ἄλλν λαλιά
Ἄχ! μόνο παίζεις
χαμογελώντας,
κρυφομιλώντας
γιὰ τὰ παλιά.

Μέσα στὴ σκέψη
φαρμάκια πίνεις,
φαρμάκια δίνεις
σὲ μιὰ καρδιά:
ἐκείνη πῶχεις
καὶ τὴ λατρεύεις.
Μ' ἄθια τὴν παίζεις
σὰν τὰ παιδιά.

Δὲ φτάνει τόσα
ἄχ! ποῦ μὲ κάνεις;
θὲ μὲ πεθάνεις
κόρη σκληρά.
Ἄσε νὰ πέσω
στὴν ἀγκαλιὰ σου,
μὲς στὰ φιλιὰ σου
νὰ διῶ χαρά.

ΤΟ ΣΤΑΦΥΛΙ

Ἐγὼ 'μαι τὸ περήφανο, τὸ κοσμοξακουσμένο
ποῦ κάνω τὸ γλυκὸ κρασί
καὶ δοῦ δροσίζω τὴν ψυχὴν
μὲς στὸ βουτσί σὰν μπαίνω.

Σὰ μὲ ρουφᾶς γλυκὰ γλυκὰ τὰ πάθν σου σκορπίζω.
Μὲ μιᾶς σὲ κάνω χαίρεσαι,
στὶς γλυκοσκέψες φραίνεσαι,
στὴ μέθν σὲ βυθίζω.

Τότες κανένα δὲν ψηφῆς στῆς μέθης σου τὴ ζάλη.
Τὰ βλέπεις ὅλα πορπατοῦν,
πὸ δῶ, πὸ κεῖ σ' ἀχνὸς σκορποῦν
καὶ πιάνονται στὴν πάλη.

Στὴ σκοτεινιά σου φαίνεται πὼς εἶσαι παλικάρι.
Σηκώνεσαι, δὲν πορπατᾷς,
μόν' στέκεσαι καὶ κοντυλᾷς
καὶ πιάνεις τὸ ντουδάρι.

Βλέπεις τὸ δρόμο σὰ γιαλί. Σὲ σπρώχνει ἡ ἀντριά σου
γιὰ νὰ τὸν πάρεις βιαστικό.
Χτυπᾷς πὸ κεῖ, χτυπᾷς πὸ δῶ
χάνεις τὰ λογικά σου.

Φαρδὴς πλατὴς ξαπλώνεσαι στὴ λάσπη. Μουρμουρίζεις,
τὸν κόσμο τὸν περιφρονεῖς
κι' ἃ σὲ μιλῆσει δὲ κανεὶς
τριζοδοντᾷς καὶ βρίζεις.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Μακριά σου μένω
χωρὶς ἀγαπημένο.
Βρίσκεσαι μονωμένο
σ' ἀπόκεντρο βουνό.

Μέσα στὴ μοναξιά σου
τὰ δάση ἔχεις σιμά σου
τ' ἀγρίμια συντροφιά σου
καὶ τὸ γλαφκὸ οὐρανό.

Γύρου τὰ ριάκια τρέχουν
τοὺς κάμπους σου τοὺς βρέχουν
παχιά γρασίδια θρέφουν
φουντώνουν τὸ σκληθρό.
Στὰ πράσινα λειβάδια
βόσκουνε σὰν κοπάδια
λάφια, λαγοί, ζαρκάδια,
ὅλονα τὸν καιρό.

Ἐκεῖ φωλιάζει ἀηδόνι,
ὁ κύκνος ζεβγαρώνει,
ἡ πέστρουφα ζεῖ μόνη
σὲ ποταμοῦ νερό.
Τρομάρα πέφτει χιόνι
τὰ δένδρα παραχώνει,
ἀγάλι ἀγάλια λιώνει,
σκορπᾷ μὲ τὸν καιρό.

Στράντζα μου παινεμένη
κι' ἀπ' ὅλους ζουλεμένη,
ἔμεινες ξεχασμένη
μὲς στ' ἄγριο σου βουνό.

Χωριό μου αγαπημένο,
μακριά σου, βλέπεις, μένω,
μὰ πάντα περιμένω
γιά νὰ σὲ ξαναδῶ.

ΣΤΗΣ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ ΤΟΝ ΑΗ ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ

Ἀπάνω ἐκεῖ στὸ γκρέμνο σου
μικρὴ κλησιὰ φτερώνει
τὸ νάητη, ποὺ ἡ θάλασσα
ξέμακρα πελαγώνει

Τὰ σύνεφα δὰ σπρώχνουνε
οἱ ἀγέριδες μ' ἀντάρα
στὴ φουδερὴ τὴ σκοτεινιά,
ἐκεῖνος μὲ λαχτάρα

σὲ βλέπει μὲς στὰ μάτια του
δὰ σπίθα ποὺ χρυσώνει
καὶ δὲν ψηφᾷ τὰ κύματα,
στὴ χάρη σου ἀντριώνει.

Ὅρμᾷ μὲ τὸ καῖκι του
δὰ λύκος στὸ κοπάδι,
τὸ σκεῖ τὸ κῦμα καὶ πηδᾷ
στὸ πέρα δὰ ζαρκάδι.



ΓΙΑ ΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΛΙΓΝΕΥΕΙ

Σὰν ποταμὸς κατάξερος, δὰ δέντρο δίχως φύλα
δὰ βρύση ἀργοστάλαχτη ποὺ στάζει μὲ σταγόνα
δὰν τὴν ἀριόφυλη μηλιά ποὺ λείπουνε τὰ μῆλα
δὰν τὸ λειβάδι ποὺ θὰ δεῖς ἀντὶς χορτάρι χῶμα.

Ὅπως στὸν κάμπο τὸ δέντροι μακριὰ τὸ μάτι βλέπει
καὶ τρέχει τρέχει γιά νὰ βρεῖ σκιά γιά ν' ἀκουμπήσει,
φτάνει, δὲ βρίσκει τὴ σκιά ὅπως ἐλπίζει καὶ πρέπει
γιατὶ δὲν εἶναι φουντωτή, μιάζει δὰν κυπαρίσι,

ποὺ ὁ ἥλιος ὀλολόγυρα χαδέθοντας τὸ δέρνει.
Γιὰ λίγο βρίσκεις τὴ σκιά, βρίσκεις ὀλίγο χᾶδι
δὲ κείνο τὸ λιγνὸ κορμί, μιὰ κούρα ποὺ τὸ φέρνει.
Τὸ θέλεις, ὦ πολιτισμέ, νὰ μιάζει δὰ ζαρκάδι.

Μὴ θέλεις, κόρη παχουλὴ, τὸ σῶμα νὰ λιγνέψει,
μὴ σφίγγεις τόσο τὸν κουρσὲ στὸ ἀφράτο σου τὸ σῶμα.
Ἄστο μονάχο, ἐλέφτερο τὸ δύστηχο νὰ θρέψει.
Εἶναι χωράφι ἀνθρώπινο, τὸ πάχος εἶναι χῶμα.

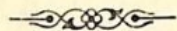
ΤΟ ΣΚΙΑΞΙΜΟ ΤΗΣ ΑΡΩΣΤΗΣ

Πάνε νὰ φέρεις τὸ γιατρὸ
τὸν πόνο μου νὰ γιάνει
πῶχω μέσα στὰ σωθικά.
Ζητᾷ νὰ μὲ πεθάνει.

Τὸ βλέμμα μου θολώνει πιά
σκεπάζει κ' ἡ καρδιά μου·
φέρτε μου τὸν πνευματικὸ
νὰ πῶ τὰ κρίματά μου.

Νὰ πάρω τὴ μετάδοσι
μὴν τύχει καὶ πεθάνω
καὶ πάγω ὁδριά, ἀκοινώνητη
στὸν κόσμον τὸν ἐπάνω.

Μοῦ φαίνεται πὼς σδύνω πιά
αἰστάνουμαι ἓνα βάρος.
Τώρα π' ἀκούς καὶ σὲ μιλῶ
βλέπω νὰ τρέχει ὁ Χάρος...



ΠΑΡΑΛΛΗΛΗΜΑ

— ∞ —

— Μίλησέ μου. — Τί νὰ σοῦ πῶ ;
δὲ βλέπεις τὶς παρθένες
μέσ στα λεφκὰ ντυμένες ;

Φέρτε τὰ παπουτσάκια μου,
φέρτε τὴ φορεσιά μου,
δός μου καὶ τὸ χερακι σου
νὰ τό ἔχω συντροφιά μου,

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶς ; — Θὰ φύγω.
Δὲ βλέπεις τὶς παρθένες
μέσ στα λεφκὰ ντυμένες ;

Μὴ βιάζεστε κοπέλες,
σταθῆτε νὰ ντυθῶ
τοῦ γάμου φέρτε βέλο
γιὰ νὰ κουκουλωθῶ.

Ἐμπρός. Τί μὲ κοιτάζεις
μὲ μάτια βουρκωμένα
κι ὅλο ἀναστενάξεις ;
Δὲν τὸ λπιζες πὸ μένα ;

Ἀπὸ ποῦ θὰ σοῦ πῶ.
Μὲ εἶδες καλά ; Νά, φέδγω
πάγω ν' ἀναπαφτῶ.



ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ



Ποῦ ἔναι κείνη ἡ πρώτη χάρη
ποῦ ἔναι ἡ πρώτη σου ὁμορφιά.
Τώρα σ' ἔχω κρύα μπρός μου
μὲ χλωμὴ, φοιχτὴ θωριά.

Ποῦ ἔμεινε ἡ κορμωστασιά σου
ποῦ ἔναι τὰ ξέπλεχα μαλιὰ
ποῦ τ' ἀφράτα μάγουλά σου.
Χάθη, σδύστη ἡ λεδεντιά.

Τώρα κερία σὲ φέγγουνε
λιδάνι σὲ μυρίζει
καὶ μόνο νεκρολούλουδο
τὸ σῶμα σου στολίζει.

Ἀκούω τοῦ κράχτη τῇ φωνῇ.
Τὸ σήμαντρο σημαίνει,
καὶ προσκαλνάζει τοὺς ζωντανοὺς
νὰ πάν' τὴν πεθαμένην.

ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΛΟΣΥΝΗ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Μές σὲ λειβάδι ἀθόσπαρτο καιγόντανέ νας βάτος
κ' ἕνας βοσκὸς διαδαίνοντας σφυριγματιὰς ἀκούει.
Βλέπει ἕνα ψίδι καὶ ζητᾷ 'πὸ κεῖ νὰ τὸ γλυτώσει.
Ἀπλώνει τὴ μαγκούρα του 'ντυλίζεται ἀπάνου.
Τὰ δυό του χέρια τᾶδεσε καὶ τὸ λαιμὸ του σφίγγει.
Κεῖνος τὸ ψίδι ρώτησε· «μὰ τί κακὸ σὲ κάνω»
καὶ κεῖνο τὸν ἀπάντησε· «μὰ ποῦ 'δα τὸ καλὸ σου»
— Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ μ' ἔκαψες ὅλο τὸ σπιτικό μου;
— «Μήπως ἐγὼ σὲ τῶκαψα το λέει ὁ τσομπάνος
κι' ἂν μὲ νομίζεις ἄδικο νὰ πάμε καὶ στὰ βώδια
τότες θὰ διεῖς τὴν ἀπιστιά σ' ἐμένα ποῦ μὲ κάνεις.
Πάνε στὰ βώδια νὰ κριθοῦν, ξηγοῦν τὴν ἱστορία
τὰ βώδια τὸν ἀπάντησαν· «καλὸ ζητᾷς πὸ μένα;
εἴκοσι χρόνια σ' ὀργωνα, τώρα στὰ γερατιά μου
μ' ἀπόλυκες ἐλέητερο τὸ σῶμα νὰ παχαίνω.
Τὸ ξέρω γιὰ τὸ μακελιὸ πῶς θέλεις νὰ μὲ φέρεις
σφίξε τον, ψίδι, σφίξε τον. Τὸν σφίγγει τὸ καρίδι
γκουρλώνουνε τὰ μάτια του, λυπήσου με ψωνάζει.
Τί θέλεις; νὰ σὲ λυπηθῶ; Τὸν ἀπαντᾷ τὸ ψίδι
Μιὰ χάρη ἀκόμα σὲ ζητῶ, πές μου καὶ θὰ στήν κάνω.
Θέλω σὲ κεῖνα τὰ πουλιὰ νὰ πάμε νὰ κριθοῦμε
πάμε τοῦ λέει ἡ ὄχεντρα.

Στὸ δρόμο ποῦ πηγαίνανε, νὰ σου λαγὸς πετιέται
Τόνη φωνάζει ὁ βοσκὸς καὶ κεῖνος τρομαγμένος
καθίζει ἀνακούρκουδα κι' ἀκούει τὴν ἱστορία
Τοὺς ἀπαντᾷ· «Κατάλαβα. Μιὰ μέρα καὶ οἱ διό σας
«Νά 'ναι ἡ μέρα Κυριακὴ νᾶρθουμε στὴ θανὴ σας»
Μόλις ἀποτελείωσε τὸ δίνει στὴ φευγάλα. [τροί μας
Λέει ὁ βοσκὸς τὴν ὄχεντρα. «Βλέπεις ποῦ ναι ὅλοι ὄχ-
Σὰν πάμε πέρα στὰ πουλιὰ θὰ διεῖς πῶς θάχω δίκιο.
Φτάνουν στῆς λέψκης τὸν κορμὸ, ποῦ στὰ κλαδιὰ φωλιά-
[ζουν.

Τὰ κουδεντιάζει ὁ βοσκὸς καὶ τὰ πουλιὰ ἀφιγκριοῦνται.
Πῶ! πῶ! τρομάρα! π' ἄρχισαν μιὰ γλώσσα σὰν ψαλίδι
τοῦ λέν· «Θεοκατάρατε τί δίκιο νὰ σὲ δώσουμε
ποῦ τόσα σὲ χαρίσαμε πὸ τὸν πολιτισμὸ μας
Ἀκρίδες, κάμπιες, μέρυγγοι, σκουλήκια, τόσα ἄλλα
τὰ κυνηγοῦμε ἀλύπητα γιὰ σένα, βρὲ, ἄντε χάσου
μαζὶ μ' ἀπὸ τὸ βρωμερὸ ποῦν' κι' ἀπὸ τ' ὄπλο κρύο.
Μιὰν ἀλεποῦ ποῦ κρύδουνταν γιὰ τὰ πουλιὰ κεῖ πέρα
Γνέφει μὲ τρόπο τὸ βοσκὸ πῶς θέλει νὰ τὸν γλυτώσει
Ἀπολογιέται κι' ὁ βοσκὸς στὸ ψίδι καὶ τοῦ λέει
«Κατάλαβα πῶς τὸ καλὸ κακὸ θὰ προξενήσει»
Τὸ ψίδι τὸν ἀπάντησε· «δὲ θέλω τὸ κακὸ σου.
Πάμε κι' ἀλοῦ γιὰ νὰ πειστεῖς πῶς ἔχω γὼ τὸ δίκιο
Στὸ δρόμο ποῦ πηγαίνανε νὰ ἡ ἀλεποῦ προβάλει
«Ὡρα καλὴ σας» φώναξε «χαίρουμε στὴ φιλία σας.
Μὰ πῶς τὸ πάθατε ἀπὸ τὸ! νᾶστατε ἀγκαλιασμένοι
Ἀπ' τὴν χαρὰ μου μ' ἔρχεται, μὰ τὸ Χριστό, νὰ κλάψω.
Ποτές μου τέτια ἀδερφικὴ ἀγάπη δὲν τὴν εἶδα.
Ὁ ἄθρωπος δὲν τῆς μιλά, στέκεται κι' ἀφιγκριέται.

Τὸ λόγο παίρνει ἡ ὄχεντρα, στήν ἀλεπού στορίζει
 κείνη τὴ φοβερὴ σκηνὴ κι' ἀπ'τὴ γροθοκοπιέται
 Πηδᾷ πὸ δῶ, πηδᾷ πὸ κεῖ, τὸν οὐρανὸ κοιτάζει
 τοῦ λέει· «Θεοκατάρατο πιόνα θὰ πεῖς τὸ κρεῖμα
 ποὺ κάνεις τὸ βεργέτη σου κι' ἀκόμα σὰν πεθάνεις
 οὔτε ἡ γῆς θὰ σὲ δεχτεῖ, οὔτε ἡ μάδρη λίμνη.
 Σκυλὶ τοῦ ἐβεργέτη σου τα χέρια νὰ φιλήσεις
 γιὰ νὰ 'σαι σχωρεμένο.
 Βλέπεις μὲ μιὰ ξεστρίβεται ἀπὸ τοῦ βοσκοῦ τὰ χέρια
 μετάνιες τρεῖς τὸν ἔκανε τὰ χέρια του φιλάει.
 «Σχώρνα με, φίλε, σχώρνα με» «ἄς εἶσαι σχωρεμένο»
 Μόλις καὶ παίρνει τὸ δρομὶ καὶ ἡ ἀλεπού τοῦ γνέφει
 τοῦ δίνει μὲ τὴ σόπα του κι' ἀπ'τὴ τὸ κοματιάζει.
 Πρὶ νὰ σφαλίζει τὰ μάτια του τὸν ἄθρωπο τὸν λέει.
 «Καλὸ δὲ σὲ χρειάζεται. Στραβὸς ποὺ σὲ τὸ κάνει»
 'Ολόχαρπ καὶ ἡ ἀλεπού χοροπηδᾷ, κυλιέται,
 ποὺ πύτυχε τὸ σκέδιο της κι' ὅλο συχνορωτάει
 «πόσα πουλιὰ μὲ πετεινοῖς ρωτᾷ, θὲ νὰ τῆς πάει.
 Καὶ κείνος τὴν ἀπάντησε «πουλάκια τοῦ Γενάρου
 τυρὶ τὰ δίνω στήν ταγὴ. στὸ πότισμα τους γάλα
 —«ὦχού! καὶ μὴ δὰ μὲ τὸ λές» ἡ ἀλεπού τὸν λέει
 «καὶ τρέχουνε τὰ σάλια μου, λαγέβει τὸ στομάχι
 «Ἄντε, καὶ γλήγορα ναρθεῖς πέρα στὸ ξεροδούνι»
 Πάει ὁ βοσκὸς στὴ μάντρα του τὰ πάθη του ἀφηγιέται
 σ' ἐκνοὺς ποὺ βόσκανε τ' ἀρνιὰ μαζὶ του στὰ κροδοῦνια
 Μὰ ὁ ἕνας τους πικράθηκε ποὺ ἡ ἀλεπού τὰ ὀρνίθια
 θάν' ἔτρωγε, ποὺ μπόραγαν ἀπ'τοὶ γιὰ νὰ τὰ φάνε
 κ' εἶπε· «τῆς κάνω τὴ φιλία μὲ τὰ παχιὰ κουτάδια»
 Κουτάδια, σκύλα, τᾶδαλε σὲ μουταφιοῦ σακούλι
 παίρνει τὸ δρόμο μὲ τὴ βιά, στὸ ξεροδούνι φτάνει
 Καὶ κείνη τὸν περιμένε ἡ ἀλεπού ἡ μαργιόλα

—«Καλῶς μου τον, καλῶς τονα, ὁ φίλος μου τί κάνει;»
 καὶ κείνος τὴν ἀπάντησε πὼς κοιτάται στὸ στρώμα
 Μὲ εἶπε δὰ καὶ σ' ἔφερα ἀπ'τὰ τὰ κοιτοπούλια
 ὅλα τὰ θέλεις μονομιᾷς νὰ στὰ σκορπίσω χάμου;
 Καὶ κείνη τὸν ἀπάντησε «Ὅλα· γιὰ νὰ τὰ παίξω»
 καὶ ζύγωσεν ἡ ἀλεπού μπρὸς στοῦ σακιοῦ τὸ στόμα
 Μὲ μιᾷς φκαιρώνει τὸ σακί, βλέπει ἡ ἀλεπού τὴ σκύλα
 κι' ἐφ'τὺς τὸ κόβει στὸ ψεβγὶο καὶ παίρνει μάδρο κόσμο
 Σὲ δεκαπέντε δρασκελιὲς ἡ σκύλα τὴν προφταίνει
 ξεγδέρνει τὸ τομάρι της καὶ στὸ βοσκὸ τὴ φέρνει.
 Καὶ ξεψυχώντας ἡ ἀλεπού μὲ βογκωμένα μάτια
 εἶπε· «Ποτές τὸν ἄνθρωπο καλὸ δὲν τοῦ ταιριάζει»

ΤΟ ΜΑΓΓΑΝΟΠΗΓΑΔΟ

Ἀγάλι ἀγάλια σὰ γυρνᾷ τ' ἀλόγατο μὲ κόπο
 πὸ βάθος παίρνεις τὸ νερὸ
 τὸ στέλνεις σ' ἄλλο τόπο.

Κάθε κουδᾶς ὅπου ἔρχεται μονάχος του φκαιρώνει
 δίνει ζωὴ στὸν κηπουρὸ
 καὶ τρέχει κι' ἀβλακώνει.

Ἀνοίει πὸ δῶ, σφαλνᾷ πὸ κεῖ. Σὺ τὸ μετροσκορπίζεις
 στὰ σκόρπια τὰ λαχανικὰ
 καὶ ζωὴ στὴ ζωὴ ποτίζεις.

Ἄλλα πὸ δῶ βλαστίζουνε κι' ἄλλα πὸ κεῖ ἀνθίζουν
 ὅλα τὰ βλέπεις, χαίρεσαι
 καὶ κείνα ποὺ λουβίζουν.

Σὲ σένα πιά ἔχει ὁ κηπουρὸς τὸ μάτι κάθε μέρα
ὅταν γυρνᾷς περιψάνα
δὲ βλέπει τὸν αἰθέρα.

Ο ΔΡΟΜΟΣ

Στὰ χρόνια ποῦ μοῦ βρίσκεισαι
σὰν τί ἄκουσαν τ' αἰτιά σου
σὰν τί ὄδανε τὰ μάτια σου
μέσα στὴ σκοτεινιά σου ;

Πόσους δὲν εἶδες, νὰ περνοῦν,
χοροῦμενους, τρεχάτους ;
καὶ μύριους νὰ παραμιλοῦν
στὴ σκέψη τους μὲ πάθος ;

Πόσοι μὲ τὸ καρδιόχτυπο
πατώντας πὰ στὸ νύχι
μετροῦν μὲ βιά τὸ βᾶδισμα
σὰν τὸ πανὶ στὴν πῆχνη.

Νὰ φτάσει στὸ ποθοῦμενο.
Ἀνάποδα ἂν τοῦ τύχει,
τότε διαδαίνει βιαστικά
καὶ βλαστημᾷ τὴν τύχη.

Ἄλλην πάλε παρακαλεῖ
νὰ φέρεις τὸ μικρὸ της,
ἄλλην, λέει, τὴν ἀγάπη της
νὰ βάλεις στὸ πλεθρό της

Στὴ σκέψη πόσους ἐδιαζες
καὶ τοὺς γλυκομιλοῦσες.
Σὰ φάντασμα τοὺς χἀϊδεδες
καὶ πίκρα τοὺς κερνοῦσες.

Πόσες δὲν εἶδες στὸ λεψκὸ
τὸ βέλο ντυλιγμένες,
στεφάνι ἀπὸ κληματαριά,
στὴ ζήση ἐψτυχισμένες

Πόσους πάλε τῆς χωρισιάς
ἢ πίκρα τοὺς μαραίνει.
Τὸν ἕνα βλέπεις ζουντανό,
τὴν ἄλλην πεθαμένη.

Πόσους καβάλα τοὺς περνᾷς,
πεζοὺς νὰ τοὺς γυρίσεις
κι ἄλλους πεζοὺς πηγαίνοντας
στὸ διάδα νὰ θερίσεις.

Πόσα καὶ πόσα γίνονται
καὶ δὲν τὰ φανερώνεις
μόν'στέκεσαι καὶ τὰ θεωρεῖς,
τὰ κρυφοκαμαρώνεις.

ΝΑΦΤΟΠΟΥΛΟ

Φύσα ἀγεράκι δροσερό μου, φύσα
γιὰ νὰ μὲ φέρεις στὸ μικρὸ μου. Ἴσα
παιδιὰ τὰ κουπιὰ.
Ἴσα παιδιὰ τὰ κουπιὰ.

Σὲ κεῖνο τὸ νησί θὰ διῶ τὴν κόρη.
Ἐκεῖ μὲ περιμένει Στρίψτε πλώρη
παιδιὰ τὰ κουπιὰ.
Ἰσα παιδιὰ στὴ βιδιά.

Τὴ βλέπω, νά την, κεῖ πῶς εἶναι μόνη
σὰ νά'ναι δῶ μπροστά μου στὸ τιμόνι
στὴ θαλασσοτοπιὰ.
Ἰσα παιδιὰ τὰ κουπιὰ.

Τὸ ξέρω. Τρεμοσβύνει πιά ἡ καρδιά της
Σὰ σπίθα μ'έχει μέσα στὴ ματιά της.
Καρδιά, παιδιὰ, καρδιά
στὴ σκοτεινὴ μου βραδιά.

Πλακώνουν σύνεφα μάθρα σὰν πίδα.
Νά, βλέπω τὴ ματιά της, λάμπει. Ἰσα
παιδιὰ τὰ κουπιὰ
Ἰσα παιδιὰ τὰ κουπιὰ.



ΘΕΡΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΛΕΙΒΑΔΙ



Ρωτάτε κεῖνο τὸ πουλί στὸ λόφο ποὺ γυρίζει.
Πουλί, τὴ βλέπεις πέρα;
—Σὰν τὸ θεριὸ τὸ θεριστὴ τὴν κόσα νὰ σφυρίζει.
καὶ τρέχει γιὰ δωπέρα.

Τὴ λύπη φέρνει μὲ χαρά, τὸν τρόμο μὲ φοβέρα.
Τὸν βλέπεις, φτάνει πέρα..
—Τὸν βλέπω. Σὰν τὸ σίφουνα σκεπάζει τὸν αἰθέρα
καὶ σκοτεινιάζει ἡ μέρα.

Σὰν τὸ θεριὸ μοῦ ρίχτηκες μὲ ματωμένα μάτια.
Σοῦ φαίνομαι σὰ ἀγκάθι;
Θέλουν νὰ κόψουν ἀσπλαχνα τ'ἀγαπητὰ μου τ'ἄθια
τὰ μυσαρά σου πάθνη.

Τὶ μὲ θωρεῖ τὸ μάτι σου; ναί, τὴ βλέπει κατ'εργά;
τὶ θέλεις νὰ μὲ κάνεις;
Μὲ βροῖκες ὀλομόναχο, μοῦ λείπουν τὰ φτερά.
Ζητᾷς νὰ μὲ πεθάνεις;

ῶ! δὲν ἀφίνω τ'ἄνθη μου μὲ μιᾶς νὰ μοῦ τὰ κόψει
ἓνα ἄπιστό σου χέρι.
Ἀπὸ φυντάνια τ'ἀθρεψα καὶ τ'ἀγαλα στὴν ὄψη.
Δὲν τ'ἔχω γιὰ μαχαίρι

Θὰ γίνω φίδι μὲ φτερά, κι ἂν κόψεις τὰ φτερά μου
θὰ στέκουμαι στὴν πάλη.
Ὅσο μπορῶ θὰ σὲ βαστώ, κι ἂν κόψεις τὴν οὐρά μου,
θὰ μείνῃ τὸ κεφάλι.

Θάρτει καιρὸς μὲ τὸν καιρό, θάρθει τὸ καλοκαίρι,
πὸ κεῖνες τὴς πληγὲς
θὰ βγάλω τ'ἄνθη μύρια ποὺ θὰ στολίσουν μέρη
μὲ τόσες ἐδωδιές.



Ἐδῶ στάσου . πληγώθηκα.. Παιδιά μου! πιά πεθαίνω.
Κοιτάτε νὰ σωθεῖ-ε.

Ἀφίνω γιὰ στήν ἀνοιξή καὶ δῶ στὸν κόσμον μένω,
μὴν τύχη καὶ σκλαβωθεῖτε.

Καλύτερα στὴ θεμωνιά σκουλήκια νὰ σᾶς φάνε
ν'ἀφίστε κεῖ τὸ σπόρο,
παρὰ μέσα στὴν ξενιτιά κυλώντας νὰ σᾶς πάνε
γιὰ νὰ ζητᾶτε πόρο.

Τώρα σ'ἀφίνω λέητερο καὶ βλέπεις στὸν καιρό μου,
Καταραμένε χάρε!
Θολώνουνε τὰ μάτια μου, χάνω τὸ σπιτικό μου.
Καὶ τώρα . . . κόψε . . . πάρε.

Μουγκρίζει μὲς στὴ λύσα του τὸ φονικὸ δρεπάνι.
Θερίζει ματωμένο.
Χάνει τὴ ρίζα τὸ λουνί κι' ἀφτὴ μὲ μιᾶς μαραίνει
καὶ τ' ἄνθος μαραμένο.

Ὅπου εἶχε τέτια μιὰ ζωὴ στὴ ψύχη ὅταν ζοῦσε.
Εἴτανε μυρωμένο,
μὰ πρὶν τὸ κοματιάσουνε. Παντοῦ μοσκοβολοῦσε.
Τώρα 'ναὶ σκορπισμένο,

δίχως παπά καὶ θυμιατό, δίχως καμπάνας κρότο
καὶ δίχως μοιρολόγι.
Οἱ πεταλοῦδες λογυρνοῦν καὶ λένε. «ποῦ εἶν'τὸ πρῶτο
τὸ ξακουστὸ ἀνθολόγι,

ποῦ ζήσαμε τέτια ζωὴ; Καὶ τώρα διές τὸ θρέμα
σὰ ἡρόκαλο στὸ χῶμα.
Τηρᾷ πρὸς πέρα νὰ διαβεῖ τὸ θολωμένο ρέμα,
νὰ σύρει ἐκεῖ τὸ δῶμα.

ΝΙΟΤΗ

Τρελή, ποῦ τρέχεις; στάσου.
Γιὰ δὲς ἐδῶ μπροστά σου
τ'ἄσπρα μου τὰ μαλιά
Γιατὶ τώρα μ'ἀφίνεις;
τὰ πρῶτα δὲ μοῦ δίνεις
ἐκεῖνα τὰ φιλιά;

Τὶ σ'ἔφεξα καημένη;
Τὸ δῶμα, διές, μαραίνει.
Δὸς το σταλιά δροσιά,
κι ἀφτὸ νὰ ξαναζήσει
μικρούλα νὰ φιλήσει
πρὶν δεῖ τὴ θεριδιά.

Ἄν ξέρω καὶ στὸν ἄλλο
τὸν κόσμον τὸ μεγάλο
πὼς θὰ σέ ξαναδῶ,
τότε τὸ θέλω τώρα
ν'ἀφίσω τέτια χῶρα.
Δὲ θέλω καὶ τὸ βιό.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Δέντρα καὶ παρθένες.

— Πιὰ ἀπ' ὅλ' ἀφ' τὰ σ' ἀρέσουνε;
σὲ πιὰ βρίσκεις τὴ χάρη;
Σ' ἀφ' τὰ τὰ δένδρα τ' ἀψηλὰ
ἢ στ' ἀνθρώπινο βλαστάρη;

— Ὅλ' ὅς βλέπω σκύδαλα
χωρὶς νᾶχετε χάρη.
μόναχα ἐτοῦτο μ' ἄρεσε
τὸ πράσινο χορτάρη.

Καλὲ κορίτσια, ἀφίστε τον
ἀφ' τὸν τὸν ξεκουτιάρη.

— Ἀκούς τὰ παλιοκόριτσα!
Διάβολος νὰ τὰ πάρει.

— Ἀμ' ἔχεις δὰ καὶ πάνω σου
μιὰ μόνο στάλα χάρη.
Μπαμπούνιασαν τὰ μελὴ σου
ζουρίδι... ὀγδοντάρη.

Κορίτσια νὰ ρωτήξουμε
ἀφ' τὸν τὸν ἐξηντάρη.
Πές μας, καλέ μας ἄνθρωπε,
πιὰ λὲς νᾶχουν τὴ χάρη;

ἀφ' τὰ τὰ δένδρα τ' ἀψηλὰ
ἢ τ' ἀθρώπινο βλαστάρη;
— ἄλλα λογάκια κοπελιές;
δὲν εἶμαι παλικάρη.

Γύρου τὰ δέντρα ἀθολογοῦν,
μυρίζει τὸ χορτάρη.
Ὅχ! μοῦ ἔρχεται νὰ ξαπλωθῶ
σὰ νιός, σὰν παλικάρη.

— Τράβα νὰ μὴ σὲ στρώσουμε
καημένε στὸ στελιάρη
— Μπράβο! καὶ θέτε νὰ σᾶς πῶ
ἂν ἔχετε τὴ χάρη.

— Κορίτσια . . . ἄλλος ἔρχεται.
Μᾶς κάνετε τὴ χάρη; . . .
τὰ δέντρα βλέπεις ὁμορφα
ἢ τ' ἀθρώπινο βλαστάρη;

— Ἐσεῖς, ματάκια μου γλυκά,
σεῖς ἔχετε τὴ χάρη.
— Τ' ἀκούσατε δεντράκια μου,
πῶς ἔχουμε τὴ χάρη;

Τὸν ἥλιο ἔχετε πρόσωπο
καὶ τὸ κορμὶ φεγγάρι.
Δέντρα, λουλούδια, φαίνονται
ὁμπρὸς σας σὰ χορτάρη

Δὲ βλέπετε; Τὰ μάτια μου
σᾶς βλέπουν μὲ καμάρι.
Ζητοῦν τὰ δόλια χεῖλη μου
ἀπ'τὰ χεῖλη σας μιὰ χάρη.

- Δὲν τᾶχνυμε τὰ χεῖλια μας
γιὰ σένα σαραντάρη
- Εἶστε κορίτσια ἄσκημα,
κορίτσια δίχως χάρη.

- Ἄντε νὰ φύγεις ἀπὸ δῶ.
Περνᾷ τὸ παλικάρι.
Γιὰ πέ μας, νιὲ μας ὁμορφε...
στὰ δέντρα βρίσκεις χάρη;

Σὲ σᾶς παρθένες μου γλυκιᾶς
σὲ σᾶς βρίσκω τὴν χάρη.
Εἶστε τῆς γῆς ἡ καλονῆ,
τῆς Ἀθηνᾶς ζεδγάρι.

- Θέλω νὰ μάθω. . Ἀπὸ σᾶς
πιά θέλει νὰ μὲ πάρει;
- Ὅλες μας, ὅλες μας. Ὅμπρὸς
γλυκό μας παλικάρι.

- Ὅλες ἃ μὲ φιλοῦσανε
θὰ τὸ χρωστοῦσα χάρη.
- Ὅλες μας, ὅλες μας. Ὅμπρὸς
γλυκό μας παλικάρι.

- Γιὰ δὲς καιρὸ ποὺ διάλεξα
νὰ θέλω καὶ ζεδγάρι;
Ἔρχεστε νὰ χωρέψουμε
ἀπάνω στὸ χορτάρι;

- Βέβαια, βέβαια. Ὅμπρὸς
γλυκό μας παλικάρι.
- Θέλω νὰ τραγουδήσετε
νὰ διῶ πιά ἔχει τὴ χάρη

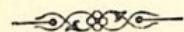
Χορός

- Γιὰ σένα ἴναι τὰ κάλη μας
γιὰ σένα παλικάρι.
Ὅπιανα θέλεις φίλησε
κι ὅπιανα θέλεις πάρε.
- Θέλεις ξανθούλα διάλεξε
μὲ γαλανὰ τὰ μάτια,
πῶχει τοὺς κόρφοις γιομιστοὺς
καὶ τὰ λαιμὰ τ'ἀθρόατα.
- Κορίτσι μου τὸ νέο μας
δὲ βοήκαμε στὴ στράτα.
Μπορεῖ νὰ θέλει καστανή
μὲ καστανὰ τὰ μάτια.
- Δὲν παίρνεις, νιὲ, μελαχροινὴ
μὲ τὰ σγουρὰ μαλιά,
ποὺ μιάζει μὲς στὴν ἀνοιξη
σὰν μιὰ τρανταφυλιά;

— Κατάλαβα, κοπέλες μου
μοῦ πλέχετε θελιά,
μὰ θὰ τὸ δώσω στὸ ἔτερό
σὰν τ' ἄγρια τὰ πουλιά.

Καὶ γὼ δὲν εἶμαι γιὰ ζυγὸ
δὲν εἶμαι γιὰ φωλιά.
Θέλω νὰ τρέχω λέφτερος
νὰ παίρνω τὰ φιλιὰ

Πάμε, κορίτσια, ἄς φύγουμε.
πάμε νὰ σᾶς χαρῶ
πάμε, κι ἄς παρατήσουμε
τὸν τέτιο τὸ χορό.



Η ΧΤΙΚΙΑΣΜΕΝΗ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ



Τραγουδιέται ὅπως τὸ «ὦ! παρῆλθον οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι»

Σὰς ἀφίνω πουλιά καὶ λουλούδια,
φέβγω, πάγω στὴν ἄλλη ζωή.
ψάξετέ με καὶ κεῖ μὲ τραγούδια
ὅπου θά'μαι στὴ μάδρη τῇ γῇ.

Σὰς ἀφίνω καὶ σᾶς, ναί, προικιά μου,
ποῦ σᾶς εἶχα κρυφή μου χαρά,
Γιὰ στολίδια σᾶς εἶχα τοῦ γάμου
ποῦ ζητούσα νὰ διῶ μιὰ φορά.

Ἄργαλιέ μου, καὶ σένα σ' ἀφίνω.
μὲς στὰ μάβρα καὶ σὺ νὰ ντυθεῖς.
Τὴν ψυχὴ μου στὸν Πλάστη τῇ δίνω,
καὶ στὸν ἄπιστο σὺ νὰ τὸ πεῖς,

πὼς τὰ δάκρια μου πέφταν στὸ φάδι
καὶ τὸν πρόσμενα μιὰ νὰ τὸν διῶ.
Ἐβλεπα τὸ πανὶ σὰ ρημάδι
καὶ μετρούσα μὲ βιὰ τὸν καιρό.

Σᾶς ἀφίνω καὶ σᾶς φιλενάδες.
Τραγουδώντας... νὰ λέτε κι' ἀφτά.
Καὶ σὲ σᾶς ποῦ ἔχετε, κόρες, μανάδες,
νὰ μὴ διεῖτε τὰ τέτια φριχτά.

Τὴν ψυχὴ μου στὸν Πλάστη τῇ δίνω
καὶ τὸ σῶμα στῆς γῆς τῇ χαρά.
Τὴν κατάρρα σὲ κεῖνον ἀφίνω,
ποῦ μὲ παίδεψε τόσο σκληρά.

ΑΝΤΑΡΑ



Στὴν καπνιά κι ἀντάρρα
πέφτουν μὲ λαχτάρρα
οἱ λύκοι μὲς στ' ἄρνιά.
Χυμίζοντας τ' ἄρπάζουν
στὰ δόντια τους σπαράζουν
σκορποῦν στὴ ρεματιά.

Τὰ πρόβατα τρομάζουν
βοσκοὶ παραμελάζουν
ρίχνουνε πιστολιὰ
Ὁ λύκος πληγωμένος
μουγκρίζει ἀπελπισμένος
δαγκάνει τὰ τσαλιά.

Κεῖνοι ποὺ 'ναι στοὺς λόγγους
ἀκούγουνε τοὺς βόγγους
φτάνουν μ' ἀπελπισιὰ
Ὅλοι τους μαζεμένοι
χυμίζουν μανισμένοι
ἀπάνου στὰ σκυλιά.

Οἱ σκύλοι ἀγριωμένοι
στὸ σβέρκο περασμένοι
τὴ σιδεροθελιά,
οἱ λύκοι τρομαγμένοι
μπροστόδοντο δὲ μένει
μὲς στὴ δοντοκοιλιά.

Τὸ βουνὸ βγάζει ἀέρα
ὁ ἥλιος λάμπει πέρα
σκορπιᾷ τὴν καταχνιά.
βοσκοὶ μὲς στὸ λειβάδι
τραβοῦνε τὸ κοπάδι.
τοὺς λείπουν πλήθη ἀρνιά.

Μὲ χέρια σταβρωμένα
μὲ μάτια δακρυσμένα
βλέπουν τὸν οὐρανό

Σκυλιὰ λαχανιασμένα
χορτάγια ματωμένα
τρομάρα στὸ βουνό.

ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑ

Σὰν ἓνα στάχι
στέκει μονάχη
μιά μας ζωὴ
μὲς τὸν ἀέρα
ὅλη τὴ μέρα
σὲ μιὰ βοή.

Πὸ δῶ τὴ σπρώχνουν
πὸ κεῖ τὴ διώχνουν
σὰ 'να φτερό
ὅλο κουνιέται
καὶ δὲ βαστιέται
σὰν τὸ μωρό.

Θάρθει μιὰ μέρα
πὸ τὸν αἰθέρα
μιὰ προσταγή,
μ' ἓνα δρεπάνι
θὰ μᾶς τὴ βάνει
στὴ μάβρη γῆ

Θὰ δεῖς σὰ λύκια
ἐκεῖ σκουλήκια
θὰ περπατοῦν
πάνου στὸ σῶμα
ποῦ 'ναι στὸ χῶμα,
νὰ τὸ βοσκοῦν.

ΧΥΝΟΠΩΡΟΣ ΚΑΙ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἄργογυρνοῦν οἱ πελαργοί, τὰ μάβρα χελιδόνια
μὲς στ' ἄπειρο κενό,
μὲ λύπη ἀποχαιρετοῦν. Φοβοῦνται, λές, τὰ χιόνια
ποῦ ἤρθαν στὸ βορεινό.

Γέρνουν τὰ φύλα ξέθωρα Μιὰ φύση μαραιμένη
στὴ νεκρικὴ ζωή.
Φεγγρίζει ὁ ἥλιος ποῦ καὶ ποῦ μὲ λάμψη θολωμένη
σὲ κείνη τὴ βοή.

Τρεμοκοπᾷ τὸ θόλωμα μὲ μιὰ ἄγρια παραζάλη
σὲ πέλαγα, βουνά
Κορμιὰ, κλωνιὰ καὶ κύματα τσακώνονται στὴν πάλη
σὰν τ' ἄγρια τὰ θεριά.

Καὶ κεῖνα τὰ πλεούμενα μέσα στὰ περιγιάλια
τὰ βλέπεις πιά γυμνά.
Τριζοκοποῦνε τ' ἄλμπουργα, σφυρίζουνε τὰ στράλια
σὰν τ' ἄφυλα βουνά.

Πέφτει τὸ χιόνι σκορπιστὰ στοιδάζει τὸ Γενάρη
μὲ χαδεφτή σιγή,
κι ὅθε περάσεις καὶ διαβεῖς τὸ πόδι ἀφίνει ἀχνάρι
δίχως καμιά βοή.

ΑΝΑΚΑΤΩΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ

Τὸ σπιτικό της δέχεται.
Μεγάλη ψαδάρια.
Μιὰ κουνιστὴ κυρία
μ' ὄλους γλυκομιλᾷ.
Τὸν ἄντρα της δὲ ντρέπεται
κι ἀπὸς τὴν κάνει πλάτη,
σὰ νὰ τῆς βάνει ἀλάτι
στὰ λόγια τὰ θολά.

Παίρνει μὲ τρόπο τὰ σκαλιὰ
τὰ βλαστημᾷ σὰν τρίζουν.
Τὰ μάτια του μαδρίζουν,
στὸ στρῶμα μοναχός
Κάνει τὸν ἄλλο βασιλιά
σὲ κείνονα τὸν πλοῦτο,
ποῦ λές· «μωρ' τί'ναι τοῦτο !»
Μνήσκεις ἐκστατικός.

Ἄλλος δὲ ἀλλουνοῦ χτησιὰ
βλέπεις νὰ βάζει χέρι
στ' ἀπόκρυφα τὰ μέρη

Γιὰ σας, μωρ' ἐδγενεῖς!
Νάχανε στόμα νάλεγαν
ἐκεῖνοι οἱ καναπέδες
καρέκλες καὶ μπερντέδες
«σκάσε, βρέ, μὴ μιλεῖς,

Δὲ ξέρεις ὁ πολιτισμὸς
πὼς ἄλλαξε τὴ στράτα;
Μᾶς τᾶκανε σαλάτα
ἐκεῖνα τὰ ζαδά.
Τώρα τὰ πάντα λέητερα
μέσα στὸ σπιτικό σου.
καὶ τὸ δικό μου δικό σου.
Τσουγκροῦμε σάν τ'ἀβγά.»

ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ Τ'ΟΝΕΙΡΟ

Ἐψές τὸ βράδι στ'ὄνειρο τὴ συντροφιά μας εἶδα
πὼς εἴμαστε σ'ἓνα βουνό δίπλα σὰ νὰ 'τα ριάκι.
Γλυκὰ γλυκὰ μιλούσαμε σὲ μιὰ σκιὰ πὸ κάτω.
Πέρα στὸ λόγγο παίζανε κάτι βιολιά, λαγοῦτα.

Μᾶς λένε, δὲ χορέδετε κλέφτες; δὲν τραγουδατε;
Πιάνουμε ὅλοι τὸ χορὸ πὰ στ'ἀπαλὰ χορτάρια.
«Ὅλοι σας μὲ φωνάζετε· «νὰ ζήσεις καπετάνιε»
Μόλις καὶ τελιώσατε τὰ λόγια σας καὶ βλέπω

κεῖνο τὸ ριάκι πῶς τρεχε μὲ σιγαλιὰ κεῖ πέρα,
μὲ βιὰ φουσκώνει, ἀπλώνεται, ζητᾷ νὰ μᾶς κυκλώσει
Σκορπίδαμε σὰν πούπουλα, ποὺ τὰ σκορπᾷ ἀγέρας

Τρέχαμε νὰ γλυτώσουμε πὸ κείνη τὴν κατάρα
τοῦ ποταμιοῦ ποὺ φούσκωνε κι ὅλο μᾶς κυνηγοῦσε.
Ξάφνου ξυπνῶ, καὶ τὶ νὰ διῶ, πὼς εἶταν ὅλα ψέμα!

II

Ὅπως καὶ τὰ 'δες ψέματα νὰ δώσει ὁ Θεὸς τὸ ψέμα.
Μὰ τ'ὄνειρο δὲ 'ναι καλὸ, καημένε καπετάνιε.
Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ σ'ἀπόμακρο λημέρι
τί'ναι τὸ μέρος ἄσκημο, δὲν ἔχει μετερίζια.

Νά! ἀκούτε ποδοβολητό καὶ τὰ κλαριά πὼς σπάνουν
Τοῦτο θὰ νά'ναι στράτευμα, ἐμᾶς θὰ κυνηγᾷ.
Ὁλόγυρα τοὺς ἔζωσε τὸ στράτευμα, σὰ φράχτης.
Τοὺς λένε νὰ παραδοθοῦν κι ὁ καπετάνιος λέει·

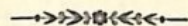
Ἄν εἶσαι σὺ χιλιάρχος καὶ γώ μαι καπετάνιος,
διό μας νὰ πολεμήσουμε κι ἄς λείψουνε τ'ἀσκήρια
Πρὶν ἀποδώσει τὴ μιλιὰ ρίχνει τὴν τουφεκιά του
στὸν ἀρχηγὸ τῆς ἐξουσιᾶς, τοῦ παίρνει τὴ σπαλέτα,
τοῦ λέει « δὲ θέλω, χιλιάρχέ μου, ἐσένα νὰ σκοτώσω,
θέλω νὰ διεῖς ἢ κλεφτουριά πὼς ρίχνει τὸ τουφέκι.

III

Οἱ στρατιῶτες γροῖκνδαν ποῦ εἶναι ὅλοι τους λεδέντες·
Πάμε, λένε στὸν ἀρχηγό, κι ἄφτοί 'ναι παλικάρια
κακὸ σημάδι δείξανε ἀπάνω στή σπαλέτα,
τὶ σημαδέβουν ἄσκημα, μποροῦνε νὰ μᾶς φάνε.

Δείχνουν τὶς ράχες μὲ ντροπὴ, τοὺς βλέπεις ζαμουριάζουν
καὶ κεῖνα τὰ ἀλόγατα θαρεῖς κι ἄφτὰ τὸ νιώσαν,
λαφροπατοῦν τὰ πέταλα κι οἱ λόθρες δὲ χτυποῦνε,
σκυφτά καὶ τὰ κεφάλια τους. Στὸ φόβο, λές, βοσκοῦνε.

Φωνάζουν ὅλοι μὲ χαρά· «Νὰ ζήσεις καπετάνιε
ἀφτὸ 'τανε τὸ ὄνειρο πού'δες ἔχτ'ς τὸ βράδι»
τοὺς λέει· «παιδιὰ νὰ τάξουμε στὸν πιὸ τρανὸ τὸν ἅγιο
Κι ἀφτὸ τὸ τιμιόξυλο μὲ βλάβια νὰ φιλήστε.
Τὸ σέρνω χρόνια δεκοχτῶ καθάριο, τιμημένο.
Φακιόλι δὲν ἐζύγωσα μὴν τύχει καὶ τὸ χάσω .



ΤΟ ΣΠΑΘΙ



Μέσα στῆς γῆς τὰ Τάρταρα κανένα δὲν πειράζεις.
εἶσαι μιὰ πέτρα σκουριαστή, μέταλο θαμπωμένο.
Μά, μ' ἐσα ἐκεῖ στὸ διάβα σου τὸν κόσμο τὸ μοιράζεις.
Τὸν ἓνα κάνεις λήπτερο, τὸν ἄλλο σκλαβωμένο.

Πόσα κορμιὰ δὲ βούτηξες στὸ πηχτωμένο τὸ αἷμα!
πῶς σ' ἀνεμίζει ὁ νικητὴς περίψανα στὸ χέρι!
Τοὺς λαβωμένους τοὺς κυλᾷς στὸ χῶμα σὰν τὸ δέμα
κ' ἡ δύναμή σου ἡ ἀψταστικὴ τὸ θάνατο τοὺς φέρνει.

Σὲ πόσους εἶδουν κρεμαστό, σὲ τί κορμιὰ ζωμένο!
μὲ τί περσῆνια θώραγες παντοῦ κι ἀχολογοῦσες!
σὰ νᾶλεγες τ' ἀφέντη σου· «σπαθί 'μαι τιμημένο
«ὦ! μὴ λυπᾶσαι τοὺς ὀχτροὺς πού' ἔχτ'ς τοὺς ὀμιλοῦσες.

«Ναὶ! Τράβα ὀμπρὸς καὶ πῆγαινε καὶ γώ'μαι δῶ, διμάσου
«μὴ φοβηθεῖς σὲ τίποτα σὰ μὲ βαστᾷς στὸ χέρι
«σκόρπα τὴ φρίκη γύρω σου, δεῖχνε καὶ τὴν ἀντριά σου,
«λιάνα λεβέντικα κορμιὰ καὶ πέρνα σὰν ἀγέρι.»



Η ΚΑΡΔΙΑ



Πρὶν τὸ σῶμα δέσει, πάλει
ἀκατάπαφτα, χτυπᾷ,
ἀπ' τὰ πόδια στὸ κεφάλι
τίς φλεβίτσες τῆς σκορπᾷ.

Χαρακώνει σὰν τὸ ρέμα
τίς αἰσθήσες ἀπαλά
τίς φιλέει μὲ τὸ αἷμα
τίς χαδέει, τίς φιλᾷ.

Μετ' ἀφτὰ στὸν κόσμο δγαίνει
καὶ τὸν δίνει τίς πληγές,
τοὺς ἐλείπτερος τοὺς δένει,
τοὺς στρουμῶνει στὶς σπηλιές.

Μιὰ μας σκέψη ἐδένα θέλει,
καὶ τὴ νιότη μας κερνᾷς
μὲ τὰ ρωτικά τὰ βέλν,
τίς σουβλίζεις καὶ περνᾷς.

Σὺ τὸ ναὶ τὸ ὄχι στὰ χέρια
τὰ βαστᾷς καὶ τὰ δηγᾷς
μπρὸς σου τρέμου σὰν τ' ἀστέρια
κι ὅπου θέλεις τὰ σκορπᾷς.

Σὺ τὸ θάρος καὶ τὸ φόβο
σὲ μιὰ κίνηση κρατεῖς
σὺ σκορπίζεις μάδρο τρόμο
στὴν ἀντριά σὰ δρεθεῖς.

Πέφτουμ' ὅλοι δυθισμένοι
 μὲς τοῦ ὕπνου τὴν θροφὴν
 δὲν μᾶς ἔχεις πεθαμένοι
 μᾶς σκορπᾷς γλυκιὰ μορφή.

Σὺ ποῦ τῆς ζωῆς τὸ νῆμα
 σιγανὰ γοργὰ μετροῖς.
 πρὶν τὸ σῶμα μπεῖ στὸ μνῆμα
 τὴν θωριά τοῦ τὴν ρουφᾷς

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ

Ἐκεῖ ψηλὰ στὸν Ὀλυμπο καὶ πέρα στὰ μαντῖα
 μᾶς χτίζαν ἐκκλησία.
 Στὴ δόξα μας ὀρκίζονταν καὶ στὴ Θεότητά μας.
 καὶ φέρναν πλῆθια τάματα στὴ μαρμαροχτηδιὰ μας.
 Ἀνάθεμα τὴ γλυφτικὴ καὶ κείνου τοῦ Φειδία,
 τὰ χέρια..... τὰ θερία.
 Τὶ νὰ σὲ ποῦν κατάρατε κ' ἱστοριοθεοκλέστη,
 ποῦ μᾶς ἱστορίδες φριχτὰ στῆς καλονῆς τὸ γνέφτι.
 Κι ἀφτὰ τὰ τεχνομάζωχτα ποῦ δίνουν τὶς μορφές μας
 ρίχνουνε τὶς τιμές μας,
 νὰ τὶς στολίζουν στ' ἄσκημα, νὰ τὶς πουλοῦν στοὺς δρόμους
 ἐμᾶς ποῦ σᾶς διδάξαμε μὲ χίλιους τόσους νόμους.

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΙΡΟ ΤΟΥ

Ἐκεῖ μέσα στὸ διάβα του τ' ἄθια τὸν προσκυνοῦνε
 τὸν ἔχουνε γιὰ βασιλιά, καὶ κείνη του ἡ φλογέρα
 τὴ μελωδιά της σὰ σκορπᾷ καὶ τὰ πουλιὰ μεθοῦνε
 σὲ κείνη τὴ γλυκιὰ φωνὴ π' ἀπλώνει στὸν αἰθέρα.

Τὰ ριάκια σιγοκυλαροῦν τ' ἀηδόνια τοῦ μιλοῦνε,
 ὁ Ζεφύρος μέσα στὴ σκιά γλυκὰ τονέ χαδέδαι
 καὶ τὰ ἔρπετὰ πετούμενα τρέχουν νὰ κρυβθοῦνε
 Ἀκοῦνε τὴν περπατηδιὰ, θαρεῖς καὶ τ' ἀγριέδαι.

Γύρου κοπάδι ὁλόλεψκο βοσκᾷ κι ἀργομελάζει
 Τοῦ κουδουνιοῦ ἡ ἀντηχιὰ σκορπᾷ μὲς στὰ λειβάδια.
 Ὁ σκυῖλος ὁλολόγουρα ψάχνει, δὲν ἡσυχάζει
 καὶ κείνος εἶναι ξαπλωτὸς ἀπάνω στὰ χορτάρια

Κάτω στῆς λέψκης τὴ σκιά τό φύλο ψιθυρίζει
 στὸ λιοκαμένο πρόσωπο γλυκὰ τὸν ὕπνο φέρνει
 Νανουριστὰ κι ὁ τζιτζικας στὸν ὕπνο τὸ βυθίζει
 βλέπει τὸ λύκο στ' ὄνειρο τὸ κριάρι νὰ τοῦ παίρνει.

Καὶ τὸ κουδούνι ν' ἀντηχᾷ βουδὰ στὸ κρεμαστάρει
 πηδᾷ χαντάκια καὶ σπηλιές, στὸ κορφοδοῦνι γέρνει
 ἀπὸ τὸ κάθε πέρασμα τοῦ ξένει τὸ τομάρι
 τρομάζει μὲς στὸν ὕπνο του καὶ τὸ πιστόλι σέρνει.

Μὰ τὶ νὰ διεῖ τὸ πρόβατο ποὺ ξύνει τὸ μερί του
καὶ τὸ κουδοῦνι πινηχτὰ στὸ σῶμα του χτυπάει.
δὲν τὸν ἀφίνει λήπτερο τὸν ἦχο τὸ μαλί του,
ὅλα τὰ βλέπει ψέφτικα, τὰ μάτια του σφαλνάει.

Χορτένει πιά τὸν ὕπνο του, ξυπνᾷ καὶ χασμουργιέται,
πάει στὸ βρυσοκεφάλωμα, τὰ χέρια πεταβρίζει,
πίνει τὸ λάγαρο νερὸ, μὲ πλήθιο περεχέται,
θυμᾶται καὶ τὸ ὄνειρο, στὰ γέλια του μαδρίζει.

Χτυπάει καὶ τὰ τσακμάκια του στὴν ὕσκα καὶ ἀνάδει
μαζέδαι τσάκνα καὶ κλαριά, ἀνάδει τὴ φωτιά του,
θρίδαι τὸ μελαψὸ ψωμί καὶ τὸ τραγούδι πάδει,
φωνάζει καὶ τὴν ἡμερῃ, τοῦ ἔρχεται κοντά του.

Τῆς σφίγγει τὰ μαστάρια της, σύχλιο τὸ γάλα ἀφρίζει,
μὲς δὲ γαδάτα ξύλινη μουσκέδει τὸ ψωμί του
πάνω στῆς γῆς τὴν κεντησιὰ σταβρόποδα καθίζει
ὀνοματίζει τὸ θεὸ καὶ τρώει τὸ φαί του.

Ὁ Βασιλιάς ποῦ'ν' βασιλιάς δὲν ἔχει τέτια χάρον
ἀγέρα ρουφάει καθαρὸ καὶ τὶς μοσκὲς τ' ἀπρίλιν
ἔχει τὴ χλόην γιὰ στρωμνὴ, τ' ἄθια γιὰ μαξιλάρι
καὶ στῆς νυχτὸς τ' ἀπόδοσκα τὸν φέγγει τὸ φεγγάρι

Η ΑΠΙΣΤΗ

Θυμήσου κόρη μὴ ξεχνᾷς.

Θυμεῖσαι

πὼς μ' ἔλεγες θὰ μ' ἀγαπᾷς;
τ' ἀρνεῖσαι;

Σὰν ὀρκιστήκαμε κρυφὰ
τὰ δίο

γιὰ νὰ περνοῦμε μὲ φιλιὰ
τὸ βίο;

Γιατὶ τώρα νὰ μ' ἀρνηστέϊς
γλυκιά μου;
ν' ἀφίσεις πληγωμένη
τὴν καρδιά μου;

Νὰ τρέμω καὶ νὰ λαχταρῶ
γιὰ σένα.
τὰ μάτια σου νὰ τὰ θωρῶ
σὰν ξένα;

Δὲν ἔμπορῶ μακριὰ πὸ σὲ
νὰ ζήσω
δέξου με φῶς μου σὰν καὶ ψὲ
μαζί σου.

ΚΡΙΜΑ ΣΤΟ ΠΑΛΙΚΑΡΙ

Βαριά μιὰ πλάκα τῇ σκεπᾶ
τῇ νιότη μαραμένη
γύρου τὸ χῶμα τὸ κεντᾶ
χλόη, λουλούδι βγαίνει

Τὴ νεκρικὴ του ἐδωδιὰ
στὸν τάφο τῇ σκορπίζει,
σὰ νᾶχει μέσα λὲς καρδιὰ
κι ἡ λύπη τὸ χλωμίζει.

Δίπλα στὸ νιὸ ξεραίνεται
Κεῖ τὸ σκεπᾶ τὸ χιόνι
μὲς στοὺς ἀνέμους δέρνεται
καὶ κεῖ ξανὰ φυτρώνει

Παίρνει ζωὴ πὸ τὴ ζωὴ
ποὺ κοίτεται στὸ μνήμα
δίχως ἀνάσα καὶ πνοή.
Τοῦ χάροντα εἶναι θῦμα.

Μονάχα ἡ μάνα του ἔρχεται
μαδώντας τὰ μαλιά της.
Χτυπᾶ τὰ στήθια, δέρνεται,
σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της

τὴ μάδρη πλάκα, ποὺ σκεπᾶ
τ' ἀραχνιασμένο δῶμα,
γονατιστὴ μοιρολογᾶ
καὶ τσουγκρανᾶ τὸ χῶμα.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Μ' ἓνα γοργό μου πέταμα ποῦ νὰ βρεθῶ; Στὰ πλάτια
τοῦ οὐρανοῦ καὶ γύρισα νὰ διῶ τὰ κάτω βάθια,
τὴν ὁμορφὴ μας γῆ.

Τὴ βλέπω ὁλοστρογγυλὴ σὰ δοῦρος νὰ γυρνάει.
καὶ τὶς τρανὲς τὶς θάλασες σὰν κάπιος νὰ κουνάει.
Δὲν ἄκουα βοή.

Μόνο τὰ καθρεφτίσματα ἀστράφταν στὴ ματιά μου.
Πετώντας ἐπροχώραγα, στουμπώνουνε τ' ἄφτιά μου.
Ἐνιωσα τὴν πνοή

σὰν κάπιος μοῦ τὴν ἐσφίγγε, νὰ παραλεῖ τὸ δῶμα.
Τότες μὲ μιᾶς αἰστάνθηκα σὰν ἀνεβῶ ἀκόμα
θὰ χάσω τὴ ζωή.

Σφιχτομαζέδω τὰ φτερά, γλυστρῶ καὶ κατεβαίνω
μ' ἀφάνταστη ὁρμὴ
αἰστάνουμαι τὸ δῶμα μου σὰν πιὸ καλὰ καὶ μένω
πάλε νὰ διῶ τὴ γῆ.

Τὶ δάση καὶ τὶ ποταμοί, τὶ κάμποι, τὶ λειβάδια!
 Πῶς ζοῦν ἀδερφικά!
 Βλέπω στὸ χάος νὰ γυρνοῦν πλανῆτες σὰν κοπάδια.
 Ὅλα νὰ θεικὰ.

Σὲ κεῖνο, λές τὸ ἄπειρο τόσα μεγάλα βάρη
 πῶς τάχα νὰ γυρνοῦν
 Πολλά τὰ βλέπεις ξέμακρα νὰ λολυρνοῦν ζεβγάρι
 σὰν κάτι νὰ ζητοῦν.

Η ΤΡΑΜΕΤΖΑΝΑ

Ἄσε με, μὴ μὲ πειράξεις,
 εἶμαι σκνίπα, νηστικός,
 δῶσε μου τὴν τραμετζάνα
 νὰ μὴ γένω φτισικός.

Νὰ ρουφήξω, νὰ ρουφήξω,
 νὰ γιομίσω τὴν κοιλιὰ μου
 νὰ ξεχάσω τὰ καινούργια
 νὰ σκεφτῶ γιὰ τὰ παλιά μου.

Ὅποιος θέλει μεγαλίο
 καὶ ζητᾷ στὸν κόσμον φέξη
 ἄς δαγκώσει ἕνανε τσίρο
 καὶ στὴν τραμετζάνα ἄς τρέξει

Νὰ ρουφήξει, νὰ ρουφήξει
 σὰν τὴ γις τὴ διψασμένη.
 Νὰ κυλίσει ἡ τραμετζάνα
 ἐφακιορ καὶ πεθαμένη.

Ἐξω σκέψες καὶ βιδλία.
 Ἄχ! νὰ ζήσει ἡ τραμετζάνα,
 ποὺ τὴ βλέπεις φουφουλάτη
 κοιλαροῦ σὰν παραμάνη.

ΣΤΑΜΝΑ ΚΑΙ ΝΙΟΤΙΚΗ ΔΙΨΑ

Δροσόλουστή μου ἄφωνα
 παρηγοριά σὺ δίνεις
 στὴ δίψα ποὺ μᾶς σδύνεις
 σ' ἀκούγω νὰ μιλής.
 Κλού.. κλού... Μὲ τὴ γλυκιὰ φωνὴ
 ὁ ἴδρος σου σταλάζει,
 μὲ φαίνεται μὲ νάζι
 φιλι μᾶς παρθενιάς,

Μὲ βιά ποὺ παίρνεις σὰν τρελὸς
 πὰ στοῦ ματιοῦ τὴν ἄκρη.
 Κυλᾷ ἕνα ψεφτοδάκρι
 ποὺ λέει· « κι ἄλλη μιὰ
 ἄς ἔβαζε τὰ χεῖλην του
 στὰ χεῖλην μου ἀπάνω,
 τὸ θέλω, κι ἄς πεθάνω
 ἀπάνω στὰ φιλιὰ.

Σ'άφνει πόνος στὴν καρδιά
κ' ἡ στάμνα στὸ στομάχι
ποῦ λὲς ἀνά μὴ'χε λάχει
τ'ἀχόρταγο νερό»
Μὲ βάρνε το δῶμα μου
τὰ πόδια κοντυλοῦνε
τὸ δρόμο δὲ μποροῦνε
νὰ πάρουν μὲ καιρό.

ΑΓΡΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

Λάμπει ἡ σελήνη σὰν τὴ μέρα
μὲς στ' ἀπάτητα βουνὰ
ζιάζει ἡ πούλια στὸν ἀθέρα
γιὰ νὰ γύρει ξεκινᾷ

Μποῦφος κράζει, ἡ χολχοδίτσα
μὲ τὴν ἀγρια φωνή,
γκιώνης πὰ στὸ δένδρο κλαίει
καὶ τὴ μοίρα του θρηνεῖ

Ἔχουν φύλα σκεπαστάρη
στὴν κουρνιάστρα τὰ πουλιά
στὰ κλωνάρια 'ναι ζεβγάρι
καὶ φυλάγουν τὴ φωλιά.

Ἡ δροσούλα στολισμένη
μιάζει σὰ διαμαντικό
ὅλη ἡ φύση νεκρωμένη
σάμπως εἶναι ξωτικό.

Μὲς σὲ ποταμούς, σὲ λίμνες,
μάδρη, σκοτεινὴ θωριά,
ποῦ στὰ βύθη μὲ στίς ρίμνες
σαλαγιάζει ἡ ψαριά

Στὴ δροσοπνοή τ' ἀνέμου
καθρεφτίζουν τὰ νερά,
οἱ νεράϊδες, ποῦ 'σαι, γιέ μου;
ξεφωνίζουν μιὰ φερά.

Μέσα στὰ καθαρία ριάκια
στέκονται καὶ τραγουδοῦν,
χέρι χέρι 'ναι πιασμένες,
στὸ συρτὸ χοροπηδοῦν.

Ἄλλες παίζουνε λαοῦτα,
ἄλλες παίζουνε βιολιά,
ἄλλη λούζεται σὰν κύκνος
καὶ στραγκάει τὰ μαλιά.

Ἄλλη στὰ πετράδια πλένει
τὴ λεφκὴ τῆς φορεσιά,
ἄλλη κρίνους, ἄθια δένει
στὴ στραβιά τῆς χτενισιά.

Σὰ λαλήσει τὸ φαζάνι
λένε· «πάμεν ἀδερφές,
μὲς στὸ δάσος σκότος κάνει»
Σδύνουν κεῖνες οἱ μορφές

Τρέμουν τὰ στερνά τ' ἀστέρια
τ' ἀκλουθάει ὁ ἀδερρινός.
μιά φωνίτσα πὰ στὰ αἰθέρια
ὕμνος εἶναι ὁ πρωῒνός

ποῦ τονίζει ἡ σιταρήθρα
καὶ ξυπιᾷ τ' ἄλλα πουλιά
ἄλλα στὴ βοσκὴ πηγαίνουν
κι ἄλλα σιάζουν τὴ φωλιά.

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΗΣ ΜΑΚΑΡΙΤΙΣΑΣ
ΕΛΕΝΗΣ Δ. ΦΩΤΙΑΔΗ

Εύπνησε μάνα, ξύπνησε ἀπὸ τὸν πικρὸ τὸν ὕπνο
νὰ διεῖς μιὰ τὰ παιδιὰ σου.
Σ' ἔχουν στρωμένο πλούσια ἓνα μεγάλο δεῖπνο,
ζητοῦν τὴ συντροφιά σου.
Εύπνα νὰ διεῖς τ' ἀστέρια σου πῶς λάμπουν ἐκεῖ πέρα,
νὰ διεῖς τὸ μεγαλίο.
Ρίχνουν τὸ φῶς τοὺς σκορπιστὰ μὲς στὴν κοινὴ τὴ σφαῖρα
καὶ μέσα στὸ σκολίο.
Ἐτάραξα μανούλα μου τὸ σεβαστό σου σῶμα
στὸ μάδρο σου τὸ μνήμα.
Τὰ δάκρυά μου σὲ σκορπῶ καὶ σοῦ φιλῶ τὸ χῶμα.
Τῆς λύπης εἶναι δεῖγμα.

ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ
ΚΥΡΙΟ ΚΥΡΙΟ ΙΕΡΟΘΕΟ

Χρυσὴ ψυχὴ, τὰ τέκνα σου φτερώνουνε σιμὰ σου,
Ἐσύ 'σαι μὲς στὰ μάτια τοὺς ὀφωτεινὸς ἀστέρας
Πλήθεις οἱ χάρες κρύβονται μὲς στὴν ἀγνὴ καρδιά σου
σὰν τὴν ἡλιόλουστη ἀδγὴ, σὰ λαμπερὸς ἀθέρας,
ποῦ βγαίνουν ὅλοι μὲ χαρὰ τὴ χάρη ν' ἀπολάψουν.
Ἐτοί κι ὅλο τὸ ποῖμνιο σου θὰ τρέξει νὰ σὲ πάρει
σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη ποῦ θὰ πᾶς τὰ φῶτα σου θὰ λάμψουν
μέσα στὴ νιόδαστη τὴ γῆ θά 'σαι προσκυνητάρι.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ

«Τραγουδιέται ὅπως τὸ ...ἄστρο λαμπρό»

Χαῖρε ὦ ἀθάνατη
γλῶσσα γλυκιά μας
δεῖξε στὰ παιδιά μας
τ' ἄγιο τὸ φῶς.
"Ὅσο τὸ μάτι μου
θαῶω βρεμένο
σὲ σὲ θὰ μένω
πάντα πιστός.

Ἀλήθεια κρατώντας
κρυφογυρνοῦσες,
σκεψες σκορποῦσες
μὲς στὴ λαλιά.
"Ὅλοι στὴ σκέψη σου
γίνονται φίλοι.
Σ' ἔχουν στὰ χεῖλη
σὰν τὰ φιλιὰ.

Σ' ἀκούω σὲ δάσν.
σ' ἀγροῦς. λειβάδια,
καὶ στὰ σκοτάδια
φώσια σκορπᾶς,
Μέσα στὴ θάλασα,
στὸ περιγιάλι,
νάφτης σὲ ψάλει.
Τὸ πᾶν κρατᾶς.

Ἐκεῖ στὶς καλύδες,
χωριατοπούλα,
ζοῦσες παιδούλα
σὲ μιὰ κρυψτή.
Τώρα σὲ βάζουνε
μὲς στὰ παλάτια,
θαμπώνεις μάτια.
Νὰ την! Αὐτὴ

ποὺ μᾶς τὴ διώχνατε
μουρτζουφλισμένη,
σὰ νά'ταν ξένη,
τέτια θεά.
Κεῖνη μᾶς ἔδλεπε
σὰν τὸ προγόνι
σὲ παραγώνι
ἀπὸ μακριά.

Μέσ' ἀπ' τὴ σκέψη
ὅταν περνοῦσες
τηνέ δηγοῦσες
σὰν τὸ παιδί,
ἐμπρὸς τὴν ἔλεγες·
σὰν παλικάρι
πάτα ποδάρι,
βγάλε φωνή.

« — Τοῦτο τὸ ἔθνος
σὲ σένα δὲ μένει
κακοῦκριασμένη.
Διές τὴν ἐκεῖ

τὴ μούχλα ποὺ στέκει.
Παιδιά φαρμακώνει
καὶ τὰ ξενώνει
τὴ μητρική. »

Διὲς τὴν ἀθάνατη,
ὅπου θὰ μένει.
Εἶναι βγαλμένη
ἀπ' τὴν παλιά.
Σ- ἀφ' τὸν τὸν αἰῶνα
μὲ τὰ παιδιά της,
γιὰ τὰ παιδιά της
χτίζει φωλιά.

Οἱ λέξεις σου ὅλες
πῶχεις παρμένες
εἶναι φκιασμένες
γιὰ νὰ μιλοῦν.
Ὅχι σὰν κεῖνες
τῆς ψεφτογλώσσας
ποὺ ἔναι μουτσοῦνες
κι ἀγριοκατσοῦνες,
ποὺ νοῦ στρεβλοῦν.

Πρώτη ποὺ σ' ἔβαλε
στὴν ἀγκαλιά της
— ἀπ' τὰ φιλιὰ της
πῆρες ζωή—
εἶταν ἡ μούσχ
ποὺ σὲ μιλοῦσε,
σὲ τραγουδοῦσε
γλώσσα γλυκὴ.

Μέσα στὸ ἔθνος
ἐσύ θὰ μένεις
χρυσογραμένη,
παντοτεινή.
Ἐκείνη ἡ ψέφτρα
θὲ νὰ σκορπίσει
ὀμπρὸς στὴ χτίση
τὴ φωτεινή.

Χαῖρε ὦ ἀθάνατη
γλώσσα γλυκιὰ μας.
Δεῖξε στὰ παιδιά μας
τ' ἄγιο τὸ φῶς.
Ὅσο τὸ μάτι μου
θᾶχω βρεμένο
σὲ σὲ θὰ μένω
πάντα πιστός.

Ἀπάνου στὸν τάφο μου
ἀφ' τὸ θὰ γράψω.
— « Ποτὲς δὲ θὰ πάψω
να' μαρτυρῶ,
πὼς εἴμουνα χρόνια
σ' ἕνα σκοτάδι.
Βγῆκα ἀπ' τὸν Ἄδη
τὸ φοβερό.

ΧΩΡΙΑΝΕΣ ΘΥΜΗΣΕΣ ΚΙ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Πολλοὶ πολλὰ ἀπολάψανε μὲς τῇ βοῇ τοῦ κόσμου.
Ὅπιος δὲ γύρισε βουνά, σὲ κάμπους, σ' ἀκρογιάλι,
τίποτις δὲν ἀπόλαψε, δὲν εἶδε σὰν τὸ φῶς μου
ἐκείνης τῆς ἀθάνατης τῆς μάγισας τὰ κάλη.

Ἐκεῖ μὲ φέρνει ὁ λογισμὸς, μὲ δίχνει τὰ παιχνίδια
τῆς φυλωσιᾶς, ὅπου ἀνεμος δροσάτα φτερουγίζει,
καὶ τοῦ γιαλοῦ τὸ χάδεμα παίζει τὰ χουχουλίδια,
ἀφίνει πλήθια στὴ στεριά, καὶ λίγα ταξωπίζει

Στὸ φοβερό του ταραγμὸ πετᾷ σὰν πυργιονίδι
τὸν ἄμο τὸν ἀσπρόθωρο, ποὺ τὸν πατῶ καὶ τρίζει.
Βλέπω καρᾶδια νὰ κυλοῦν σὰ σκουπιδιοῦ καρίδι,
καὶ μιὰ στὸ βάθος νᾶρχεται τὰ νέφη νὰ σκορπίζει

ἡ ἀνοιξη ἡ πολύχρωμη, ἡ λεβέντισα παρθένα,
ποὺ μ' ἔνα ποδοχτήπημα τὸν ἄδῃ τὸν ἀνοίγει.
Ὅρμουνε, τότες οἱ ψυχές, ξεχνοῦν τὰ πεθαμένα,
χαίρουνται μέσα στὴ ζωὴ, ποὺ ἄλλῃ ζωὴ τις σμίγει.

Στὴ μυρωμένη ἀνάσα της γυρνοῦν οἱ πεταλοῦδες,
ρουφοῦν πὸ τ' ἄθια τὶς μωσκές, ὅλα 'ναι μεθυσμένα,
καὶ κείνη στέκει, τὰ θωράει μὲ ξέπλεχτες πλεξοῦδες,
γελοῦν οἱ κάμποι, τὰ βουνά, καὶ λέν' τὰ περασμένα.

ΟΛΑ ΤΡΕΛΑ

Χοροί, τραγούδια κι ἔρωτας,
φιλιά μεγάλα πλούτη,
ἀφτά ναι μακροδοῦτι
στῆς τρέλας τὸ βυθό.
Τρελὰ καὶ τὰ στολίσματα
τρελὰ τὰ μεγαλῖα
τρελὴ κ' ἡ ποικιλία
σὰ θάλασας ἀφρό

Μὲ μιᾶς φουσκώνει, ἀπλώνεται,
στὴ μιὰ τὸν βλέπεις σδύνει
τίποτες δὲν ἀφίνει
γιὰ τ' ἀναμνηστικό.
ψάχνουν, πὶ δῶ φωνάζουνε,
πιὸ κεῖ κρυφομιλοῦνε
τὶς ὥρες τοὺς πουλοῦνε
γιὰ 'να τρελὸ σκοπό.

Τρελὴ ναι καὶ ἡ ἀνάμνηση
τρελὴ κ' ἡ φαντασία
τρελὴ καὶ ἡ θυσία
ποὺ βλέπεις μὲ καιρό
Τρελοὶ 'ναι ποὺ παιδέδουνται
νὰ κάνουνε βιλία
γι' ἀφτὴν τὴν κοινωνία.
Καὶ γὼ σ' ἀφτὸ χρωστῶ.

ΥΣΤΕΡΟΛΟΓΟΣ

Παράξενο θά φανεῖ σέ πολλούς πώς μεταχειρίσθηκαν τέτιο σύστημα ὀρθογραφίας. Δέ λέω ὅχι. Μά λογαριάστε μιά τίς ἐφκολίες πού μᾶς γίνονται καί θά βρεῖτε πώς δέν εἶναι ἄσκημο.

Λ. Χ. 1. Ἄπ' ὅπιο φωνιέντο μπροστά ὑπάρχει φωνή πού προφέρεται « ι » νά γράφεται μέ « ι ».

2. Ὅπου βρίσκονται διό σύφωνα ὁμοιοπρόφερτα νά βαστιέται μόνο τό ἓνα.

3. Ὅσα τελέδουνε σέ ὠτερος, ὑτερος κτλ, νά γράφονται ὀτερος, ἰτερος.

4. Ὅσα θηλυκά τελέδουνε σέ « ου » σ' ὅλες τίς πτώδες νά παίρνουνε ὀξία.

5. Ὅσα τελέδουνε σέ « ηδες » νά γράφονται « ιδες » γραμμή.

6. Ὅσα θηλυκά τελέδουνε σέ « α » καί παίρνουνε στήν παραλήγουσα περισπωμένη, γραμμή ὀξία. Λ. Χ. ἀντίς μοῖρα, μοῖρα κτλ.

Θά μοῦ πεῖτε. « Ἄφου εἶναι ἔτσι τράβα μιά καί καλή στή φωνητική ὀρθογραφία νά ἡσυχάσουμε. » Μά τήν πίστη μου, σωστότερη ὁμιλία ἀπ' ἀήτήνα δέν ἔχει. Σήμερις, ἀπ' τούς δημοτικιστάδες, ἄλλος τό ἓνα κι' ἄλλος τ' ἄλλο τά μεταχειρίζονται.

Τί πειράζει τάχα νά τά μεταχειριστοῦνε ὅλα ἀήτά

μαζί; Δέν ἔχουνε τάχα τόν ἐπιστημονικό τους τό λόγο; Τόν ἔχουνε καί τόν καλοέχουν. Θά τά χαρακτηρίσουν ἀνεπιστημοσύνη κι' ἀγραμματοσύνη τάχα; Μά τί πιά μεγάλη ἀνεπιστημοσύνη ὑπάρχει ἀπό τό ν' ἀρνιέται κανείς τήν ἐποχή του, πού ζητάει κάθε περίπλοκο νά τό ἀπλουστεύει, χωρίς νά χάνει τήν οὐσία του; Τήν ἀπλούστεψη τῆς ὀρθογραφίας τή ζητοῦνε κ' οἱ πιότεροι ἀπ' τούς καθαρεδουσιάνους.



ΠΑΡΑΤΥΠΩΜΑΤΑ



Ὅπου ἔμεινε κι' γράψετε κι Εἶναι λάθος τυπογραφικό.

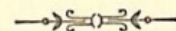
Κατεδατό	5	ἀράδα	10	ἀντίς	μεγέλο	γρ.	μεγάλο
»	»	»	16	»	ἀφού	»	ἀφού
»	6	»	29	»	σκέψη	»	σκέψη
»	11	»	5	»	κυλᾶ	»	κυλᾶ
»	14	»	7	»	ὠργισμένο	»	ὠργισμένο
»	22	»	10	»	κατοικᾶ	»	κατοικᾶ
»	23	»	5	»	κεντᾶς	»	κεντᾶς
»	»	»	7	»	κεντίστρα	»	κεντίστρα

Κατεδατό 24	ἀράδα	12	ἀντίς	τήν	ἔδρεῖς	γρ.	τηνέ	βρεῖς
»	27	»	11	»	θέ	»	θά	
»	»	»	17	»	περήφανο	»	περίφανο	
»	28	»	7	»	κοντυλᾶς	»	κοντυλᾶς	
»	32	»	5	»	μετάδοσι	»	μετάδοση	
»	35	»	8	»	πῶς	»	πῶς	
»	»	»	17	»	ἀλεποῦ	»	ἀλεπού	
»	36	»	21	»	ἀλεποῦ	»	ἀλεπού	
»	41	»	15	»	φυντάνια	»	φιντάνια	
»	43	»	11	»	ἔφτεξα	»	ἔφταιξα	
»	47	»	3	»	Ἔρχεστε	»	Ἔρχεστε	
»	48	»	14	»	Σάς	»	Σᾶς	

Σημ. Στο τέλος τοῦ στίχου, ἂν εἶναι ἀνάγκη νά μπεῖ κόμα, καλό θά 'ναι νά λείπει. Ἀφοῦ 'ναι τέλος τοῦ στίχου, φαίνεται. Τό ἴδιο μπορεῖ νά πεῖ κανεῖς καί γιά τήν τελία.

Σ' ἀφτό τό βιβλιαράκι πάλε ἂν τυχό καί μείνανε σ' ἄλλα μέρη τοῦ στίχου ξεχασμένα κόματα, ἄς μᾶς συμπαθήσουν οἱ διαδοστές μου, γιατί τό διόρθωμα γίνηκε διαστικό.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ



γληγορῶ = κάνω γλήγορα

γνέφτι = γνέψιμο, γνεψιά

λόθρα = τό καρφί τοῦ πέταλου

πεταβρίζω = τεντώνουμαι ἀνοίγοντας τά χέρια

ρίμνα = στενό δρομί

ταξωπίζω = παίρνω πίσου

χολχοδίτσα = πουλί πού φωνάζει τή νύχτα σ' ἄγρια δάση τρομαχτικά.

λύκια = πολλοί λύκοι μαζωμένοι. Ἀλλοῦ τό λένε λυκοθέμι, ὅπως σκουληκοθέμι, μιγοθέμι κτλ.

φάδι = ἡ κλωστή τῆς σαίτας τ' ἀργαλιοῦ πρί νά φασεῖ καί τήν ὥρα πού τή φαίνουν.

ζαμουριάζω = ζαρώνω φοβιτσάρικα.

Ὅλα ἀφτά τά μεταχειρίζονται στή Θράκη.



ΟΙ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΔΕΣ

Σταυροδρόμι

Ἡ δξ. κ. Εὐρυδ. Πανταζῆ
δῶμ. 10

Ἀνώνυμος 15.

Ι. Παππᾶς 5.

Ἀλεξάνδρα Φ. Φωτιάδην 5.

Eleni Micaloporilo 2.

Κων]νος Κάπος 3.

Κύρ Σκόρδου 2.

Ἀνώνυμος 12.

Λυλὴ Καραβία

Μ. Ψωμάδης

Αἰκ. Σιώτη

Ι. Σιώτης

Χρηστίνα Κυριακοῦ

Νίκος Καραβίας

Ἰωάννης Βαλαλᾶς

Γεώρ Φρέρις

Ζαννῆς Φωτιάδης

Ἀλεξαν. Μίζης

Ἀλεξ Πανταζῆς 2

Λάμ. Φ. Φωτιάδης 5.

Κα Πρόκου

Κος Πρόκου

Α. Π.

Πέτρος Καλοχτίστης

Ἀποστολίδης

Θάν. Χαννοῦς

Κων]νος Χαννοῦς

Φώτης Φωτιάδης

Ern. Muga

Μ. έβ. φρ. κ. Ι Μπουλὲ

Ἀριστ Ἰωάννου Δάλις

Νικόλαος Ι. Φωτόπουλος

Κ Ἀσπρόπουλος

Α. Γχοματζόγλου

Ι. Μιλάδης

Εὐστράτιος Ι. Στρατιγάκης

Σωκράτης Μ. Κουρούκλη

Ν. Πολιτόπουλος

Χρησ Μιχαηλίδης

Ἰωάννης Κ Λόγαρης

Δέσπινα Ι. Μπουλὲ

Σμαρ. Ν. Γιαμαλάκη

Στρατῆς Μπουλὲς

Εἰρήνη Ι. Μπουλὲ

Κων]τῆνος Καλόγερος

Μαρία Χ. Βενέτου
Φρώσω Χ. Βενέτου
Ἀσπασία Βουραζέρη

Μ. ἐβ. φ. Ἀπ. Ι Κιτραπάνη

Ἀμαλία Ι. Μελά
Βασ. Ν. Λαδόπουλος
Εὐτ. Μαρκουέζου
Θρασίδουλος Μαρκουέζος
Ἑλένη Ν. Μαδρομμάτη
Ἀναστασία Ράλη
Δεσ. Λαζαρίδου
Κατ. Κ. Λασκαρήδου
Θεοτόμη Κ. Λασκαρήδου
Μιχαλ Α. Σοφίστης
Δ. Εὐφροσύνη
Μαρεί Α. Χρυσόχος
Ευαγγ Α. Μιχαλίδης

Μ ἐβ. φρ. Ι. τσοχατζή

Ἀργίρο Παγανέλη
Πολυμ. Πετρίδου
Θεοδ. Α. Θεοδωρίδης
Κονστα Β Ράφτης
Γος Κ. Ἀθνασιάδης
Γος Μιχαλίδης
Μούκιος
Βασίλ. Τριονταφυλίδης
Ἰω Κουτσικόπουλος
Ἀναστ. Παπαδοπούλου
Εἰρ Παπαδοπούλου
Φραν Ι Ζαρία
Μαρία Περίτου
Δημήτριος Σαροῆς
Ἰωάννης Βέργος
Δ. Δημητριάδης
Κ. Παπαδόπουλος

Ἀργύριος Μαυρίδης
Ἀνδρέας Μήλας
Σπυρίδων Δημάρι
Δευκαλίων
Λεωνίδας Πιάνκος
Εὐρυδιάδης Πέννας
Ἰωάννης Κοντὸς
Ἀδελφοὶ Κωλοιέλου
Βασίλειος Κων]τίνος
Νικολ Βαγγέλης σ 12.

Μ. ἐβ. φρ. Τριαντάφυλος

Καριπόπουλος
Ἀντ. Ξανθοπούλου
Γεωρ. Καριπόπουλος
Γεωρ. Φάλκος
Πετ. Παππᾶ Κων]τίνου
Ἰω Παππᾶ Κων]τίνου
Ἀθ. Φάλκος
Lean. Vitalis
Ἡρακλ. Πατσαρὸς
Ἀριστόδημος Ν. Μήλας
Εὐρυπίδης
Ν Γαλούσκας
Κων]τίνος Καλογέρου
Θωμ Πρόκος
Δημ Πουλήσι
Εἰρήνη Πιάνκου
Μαρίκα Πιάκου

Μ. ἐβ. φρ Ἀντ. Γ. Βεκιάρης

Ὀδυσ Ἀναγνωστόπουλος
Θρασ. Ἀγμιλίδης
Κασάνδρα Ἀγγελίδου
Θεοδ. Παππᾶ Σπύρου
Φίλιππος Βαβλιδας

Χρυσ. Παππᾶ Κόντα
Γεώργιος Καραέσκου
Χρηστός Δ Βέργος
Ξενοφῶν Ι. Κλυδαράς
Τρίφον Εὐαγγέλου
Νικόλαος Φόκιος
Μ Γεωργίου Φούφας
Ἰακώβ Σβολάκης
Ἀλέξανδρος Ι. Πάνος
Ἰωάννης Παππᾶ Πέτρου
Ἰωάννης Δ. Ηιστίλας
Νικολάκης Θωμᾶ
Μιχάλης Νούπης
Ἰωάννης Καδίων
Ἀναστάσιος Βαΐδης
Ἰωάννης Μάστρας
Ἀλέξανδρος Λαζαρίδης

Μ. ἐβ. φρ. Ἰωάν. Μιμίδης

Παντολέων Τσουνakis
Γεώργιος Π. Μιμήδης
Κυριακὴ Κοντογιάνη
Περικλῆς Ι. Παλαβίδης
Μαρία Καριδίνου
Ἰωάννης Θ. Μέρμηγκας
Λεωνίδας Φεγγαράς
Νικόλαος Χουζούρης
Ἑλένη Πρίντιζη

Μ ἐβ φρ. δος Φ Δ. Τζαλ/κη ?.

Ἑλένη Ε. Φραγκοπούλου
Σ Σ
Α. Π.
Ι. Δ.
Σμ. Καστέλη
Μ. Μ.

Μ. ἐβ. φρ. Πολυζωΐδης 4

Ε. Δημητριάδης
Γρ Κ Μποσκόπουλος
φοιτ. φαρμακευτικῆς
Ἀντονακόπουλος Ἰατρός
Γεωρ. Καρατζᾶς
Ἀλέκος Ε. Λαζαρίδης
Πέτρ. Η. Λεφάκης
Ἀντ. Θ. Μποήλλης
Σεραφεῖμ Δ. Διαμαντῆς
Μίλων Κ. Πετρίδης 2
Σ. Σ.

Μ. Κατ.

Ι. Β

Ι. Μ.

Ε. Παππαδούκα
Ραλλίδης γιατρός 10.

Π. Βερζιτζῆς φοιτ. γιατρ.

Ι. Διδόλης

Ἀλέκ. Ε. Λαζαρίδης
Θεοχ Μ. Φευγατίδης φαρ.
Γ. Παρθενιάδης γιατρός
Γεωρ. Παπαδῆς
Νικολ Παντιᾶς
Ἰωάννης Λιτσάκης

Μ. φρ. Μαριγ. Γ. Χαδιαρᾶ

Κατίνα Χ. Α. Μονιόδης
Αύγουστis Ι Γλυνὸς
Διαμάντω Ε Καψιοπούλου
Δημη. Μ. Χέλμης

Μ. ἐβ φρ. Ἐμ. Ν. Δ Ἀντώνη

Κων/τίνος Καλιγέρης
Γεωρ. Δάτσης

Γεωρ. Νικολάου
Καραβγούδινα
Βασίλειος Κ. Μίτσης
Βασίλ. Π. Βαρκαννής
Γεωρ. Ν. Γλυνός
Έλένη Α. Καγοραίου
Φιλύρα Α. Εύτυχίδου
Άλεξάνδρα Καστανού
Ίωαννης Πιμέλης
Ίωαν. Φ. Δριμίλιας
Γεωρ. Μ. Πάπας
Νικόλαος Δίφουνις
Τριανταφυλιά
Σταύρος Στέφανου
Έλένη Παδαδαίου
Άθαν. Εύστρατίου

Πόλι Μπεγιαζίτ

Μ. έβ. φρ. Άναστ. Χ.

Κων]τίνος Πετρίδης
Δη. Θεωδώρου
Γ. Εύτυχίδης
Γ. Χρηστάκος
Άδάμ Μ. Άπατζής
Γ. Θ. Τραβολίδης
Άνδρ. Α. Τσεπόπουλος
Δημητ. Κ. Κομπάκος

Σιοκετζή Τόδουλου Κρυονερό

Μ. έβ. φρ. Ίω. Πιπελίδης
Έλ. Έλευθερίου
Θεοδ. Άνδρεάδης
Ίω Δημητρίου
Δ. Α. Τζάμετζας
Έλευθ. Πασχάλη

Άθαν. Βαφιάδης

Τσεκμετζέ Άρακλειά

Λιδεριάδης
Κ. Α. Καισαρίδης
Σ. Χ. Καπούταγλης
Κ]ίνος Θ. Καραγιάννης
Ίακ Σ. Παρλαίμογλους
Λέων Χ. Περσέρη
Χαραλ. Ίωακνηήδης
Θωμ. Σ. Άδασσπολίτης

Χιλή Ξάδερ

Έλ. Άγγελίδης (Γιατρός)
Παρ. Π. Μαυρίδης
Περι. Άνδρεάδης
Δημ. Παναγιώτης
Χριστ. Σ. Κωνσταντινίδης
Δημ. Α. Μετρινός
Χ. Σωτηρ Παναγιώτου
Δημητρ. Παναγιώτου

Μ. έβ. φρ. Δ. Μιμ. Δ. Μι-
λιάδης

Άναστάσιος Ζαφύριου
Άθαν. Π. Γεωργίου
Χριστ. Δ. Μιλιάδης
Πολυδεύκης Βασιλείου
Geam. Demitracopoulo
Μιλ. Θ. Σεϊτανίδης (Κερα-
δούντιος)

Άθ. Α. Άναγνωστίδης

Λίδερπουλ

Ό Άξιότιμος Κ. Κ. Ά-
λέξ. Πάλλης 50.

Άντώνης Φ. Φωτιάδης 5.

Μαρουαρά

Ό έξοχότατος Γιατρός
Κ. Άποστολής έξάρχος 12

Άρναούτκιοϊ

Άξιο. Κ. Εύφρωςύνη Ι.
Σταύρου Σ 3.
Όλγα Σουδαξόγλου 2
Θέμις Μουσογλου
Μανιώ Καμαράδου
Σοφία Κωνσταν 2.
Πάλλης Ι. Σταυρος 4.
Καλιοπη Α. Ίωσηφίδου

Πρίγκηπο

Μ. έβ. φρ. Δέσ. Δήμογλου

Άνδρέας Παυλόπουλος
Γρηγόριος Κωντόπουλος
Πέτρος Μανηάτης
Κων]ίνος Κούλλιας
Άσημένια Φιλιππίδου
Άριστίδης Παλαβίδης
Ζηνοβία Κούρπα
Νικόλαος Ζώνης

Συλιδριά.

Άξιοτίμ. Κ. Α. Κ. Π.
Σταμούλη δ. 6.
Άνώνυμος
Βαγγέλης
Άλεξ. Μ. Πετρίδης
Άναστ. Άναστασιάδης
Χρ]στος Μ. Πετρίδης

Δημήτριος Ίωάννου

Τσαντώ

Μ. έβ. φρ. κ. Γ. Καμπουρή

Γεώργιος Σωτήρου
Νικόλαος Χ. Λημπεριάδης
Άνδ. Γ. Άνδρίκογλου
Βασίλειος Γ. Μάντισογλου
Θανάσης Ν. Μουλόπουλος
Δοξάκης Δημοσθένου
Φώτ. Γριγοράσκου Κεχαγιά

έβ. φρ. Κ. Ι. Βυτσκόπουλος

Άνδρέας Γεωργίου
Κ. Γ. Βουτσκόπουλος
Κωσ. Ι. Κατραπάνης
Ίωάννης Σαραντίδης
Γραμ. Δ. Μαρκόπουλος
Βάλ. Ν. Δικηγόρος
Δημοσθένης Γεωργίου
Δημήτριος Άνδριά
Νικόλαος Κων]ίνου
Θεόδωρος Ντουμάνης
Γιάν. Β. Καλφόπουλος
Άπόστολος Δ. Στρατιάδη
Άδαμαν. Σ. Ύπαγας
Άθανάσιος Δημητρίου
Έμμανουήλ Γεωργίου
Σταθρ. Κερεμισόπουλος
Άθαδασία Ι. Σαραντίδου
Άναστάσιος Γεωργίου

Σιράνζα

Άνώνυμος δ. 5.
Χ. Φ. Τσαλαμπούνης

Νικόλ. Θ. Παρούσογλου
Θωμᾶς Περουβέλης
Χρ. Ι. Κατραπάνης
Μ Ι Διρεκλῆς
Cle. Cyriacidis Pharmacien

Μ. ἐβ. φρ. Ἰωάν. Φ. Τσζ-
λαμπούνης

Γ Ι. Σαρπάντης
Διμ. Α. Μπαλίδης
Δ. Α. Χατζιδιμιτρώγλου
Διμ Κ Στογιάνης

Μ. Ι. Καμπούρογλου

Ἀπὸ Σύλλλης (Ἰκονίου).

Μ ἐβ. φρ. Π. Ι. Ταλιανίδης

Γεωρ Ι. Τσουῖσήλογους
Χαοίτων Σ Πο,ατ ογλοῦ
Χρῆστ Χρυσάνθου
Χρυσάφης Ι Βαϊανοῦ
Ἀριστοτέλης Διαμαντιδης
Ἀλέξ χ' Χ. Τοκατλίδης



ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΑΝ

Πουλιέται 5 γρόδια.



ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ